

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 3 kwietnia 2014 r.****zawierająca uwagi stanowiące nieodłączną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012 ⁽¹⁾,
- uwzględniając skonsolidowane roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012 (COM(2013) 570 – C7-0273/2013) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2011 (COM(2013) 668) oraz dokumenty robocze służb Komisji dołączone do tego sprawozdania (SWD(2013) 348 i SWD(2013) 349),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 czerwca 2013 r. zatytułowany „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2012” (COM(2013) 334),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące oceny finansów Unii opartej na uzyskanych wynikach (COM(2013) 461) oraz dokumenty robocze służb Komisji dołączone do tego sprawozdania (SWD(2013) 228 i SWD(2013) 229),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie ochrony budżetu Unii Europejskiej do końca 2012 r. (COM(2013) 682),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania korekt finansowych netto wobec państw członkowskich w rolnictwie i polityce spójności (COM(2013) 934),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2012 r. (COM(2013) 606) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do tego sprawozdania (SWD(2013) 314),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2012 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾ (sprawozdanie roczne) oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności rachunków ⁽⁴⁾, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2012 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2012 (05848/2014 – C7-0048/2014),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie udzielenia agencjom wykonawczym absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2012 (05850/2014 – C7-0049/2014),
- uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 29.2.2012.

⁽²⁾ Dz.U. C 334 z 15.11.2013, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 331 z 14.11.2013, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 331 z 14.11.2013, s. 10.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽³⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2 i 3,
- uwzględniając swoje wcześniejsze decyzje i rezolucje w sprawie absolutorium,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej i opinie pozostałych zainteresowanych komisji (A7-0242/2014),
 - A. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy po raz dziewiętnasty z rzędu nie mógł wydać pozytywnego poświadczenia wiarygodności co do legalności i prawidłowości płatności leżących u podstaw rachunków;
 - B. mając na uwadze, że ciągły brak pozytywnego poświadczenia wiarygodności może podważyć zasadność wydatków i strategii politycznych Unii;
 - C. mając na uwadze, że w sytuacji ograniczenia zasobów ze względu na kryzys gospodarczy i finansowy zachodzi konieczność przestrzegania dyscypliny budżetowej i oszczędnego korzystania ze środków finansowych;
 - D. mając na uwadze, że Unia zainicjowała nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2014-2020 ⁽⁵⁾;
 - E. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu Unii Europejskiej, natomiast państwa członkowskie są zobowiązane rzetelnie współpracować z Komisją w celu zadbania, aby środki były wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansowego;
 - F. mając na uwadze, że art. 287 TFUE stanowi: „Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw [...]”;
 - G. mając na uwadze, że kontrola wykonania zadań, w ramach której mierzony jest poziom realizacji założonych celów, staje się coraz ważniejsza;

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

- H. mając na uwadze, że zarządzanie przez Komisję, jak również zarządzanie przez odpowiedzialne państwo członkowskie w ramach zarządzania dzielonego funduszami, powinno być przedstawiane rzetelnie z myślą o wzmocnieniu publicznego zaufania do instytucji;
- I. mając na uwadze, że sprawozdanie oceniające finanse Unii (art. 318 TFUE) oparte na uzyskanych wynikach, w szczególności w odniesieniu do wskazań, stanowi okazję do stymulowania nowej kultury wyników wewnątrz Komisji;
- J. mając na uwadze, że w przyszłości Komisja Kontroli Budżetowej musi zostać w jeszcze większym stopniu włączona w monitorowanie wydatków Komisji; oczekując poprawy współpracy z Trybunałem Obrachunkowym w celu opracowania kompleksowych wniosków dotyczących usprawnienia skuteczności procedur kontroli;

Polityka rolna i polityka regionalna: niedociągnięcia w zarządzaniu Komisji i państw członkowskich

Pismo sprawozdawcy i kontrsprawozdawców do przewodniczącego Komisji z dnia 5 listopada 2013 r. oraz jego odpowiedź

1. z uwagi na powtarzającą się koncentrację błędów w nielicznych państwach członkowskich wzywa Komisję do przyjęcia większej i bardziej zdecydowanej odpowiedzialności w celu zabezpieczenia budżetu Unii przed stratami finansowymi;
2. podkreśla, że poziom błędu w roku budżetowym 2012 zwiększył się trzeci raz z rzędu;
3. zwraca się zatem do Komisji o bardziej rygorystyczne stosowanie art. 32 ust. 5 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012 w przypadku utrzymującego się wysokiego poziomu błędu i w rezultacie o zidentyfikowanie wad systemów kontroli oraz o podjęcie lub zaproponowanie właściwych działań, aby ewentualnie uprościć i wzmocnić jeszcze systemy kontroli oraz ponownie opracować programy lub systemy realizacji;
4. jest zdania, że ryzyko błędu w obszarach polityki Unii, zwłaszcza w obszarze zarządzania dzielonego, jest wyższe, gdy odnośne strategie polityczne są szczególnie złożone, a państwa członkowskie niechętnie wdrażają odpowiednie systemy kontroli i sprawozdawczości; apeluje do wszystkich odnośnych podmiotów zaangażowanych w unijny proces decyzyjny o dalsze uproszczenia, zwłaszcza poprzez opracowanie prostych i sprawdzalnych zasad kwalifikowalności, zmniejszenie formalności administracyjnych oraz przygotowanie właściwych i skutecznych kontroli;
5. przyjmuje do wiadomości, że zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie ochrony budżetu Unii Europejskiej ⁽¹⁾ osiem państw członkowskich odpowiada za 90 % korekt finansowych w obszarach zarządzania dzielonego; wzywa zatem Komisję, aby zwróciła szczególną uwagę na te państwa;
6. przyjmuje do wiadomości, że w odniesieniu do udzielenia Komisji absolutorium za rok budżetowy 2012 sprawozdawca i kontrsprawozdawcy domagali się nałożenia bardziej surowych korekt finansowych na te państwa członkowskie, których systemy kontroli i zarządzania wykazują ciągłe i systemowe niedociągnięcia;
7. zauważa, że przewodniczący Komisji w udzielonej odpowiedzi zapowiedział:
 - a) zaostrzenie nadzoru i kontroli w tych państwach członkowskich, które wykazują profil największego ryzyka w zakresie zarządzania programami UE i ich kontroli;
 - b) kontynuować zawieszenie płatności i wstrzymanie programów, jeżeli jest to możliwe z prawnego punktu widzenia, w przypadku wystąpienia poważnych uchybień;
 - c) dalsze udostępnianie niezbędnych danych finansowych umożliwiających gruntowną analizę państw członkowskich;

⁽¹⁾ COM(2013) 682 z dnia 26 września 2013 r.

8. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie ochrony budżetu Unii, w którym po raz pierwszy przedstawiono zarys sytuacji w zakresie korekt finansowych w poszczególnych państwach członkowskich, wzywa jednak do sporządzania co roku bardziej dogłębnej analizy sytuacji w poszczególnych państwach członkowskich z podaniem informacji o tym, ile pieniędzy udało się faktycznie zwrócić do budżetu Unii;

Komunikat Komisji w sprawie stosowania korekt finansowych netto wobec państw członkowskich w polityce rolnictwa i polityce spójności ⁽¹⁾

9. przyjmuje z zadowoleniem, że w odpowiedzi na pismo posłów do Parlamentu Europejskiego Komisja opublikowała ten komunikat jeszcze w grudniu 2013 r.;
10. z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy na okres programowania 2014–2020, przyjęte w zwykłej procedurze ustawodawczej, w tym środki takie, jak wyznaczenie instytucji audytowych i certyfikujących, akredytacje instytucji audytowych, badanie audytowe i zatwierdzenie sprawozdań rachunkowych, korekty finansowe i korekty finansowe netto, proporcjonalna kontrola, warunki *ex ante* zmierzające do dalszego przyczynienia się do obniżenia poziomu błędów; wspiera w tym względzie coraz większe zorientowanie na wyniki i koncentrację tematyczną polityki spójności, która powinna zapewniać wysoką wartość dodaną operacji współfinansowanych; z zadowoleniem przyjmuje definicję poważnego uchybienia i przewidywany wzrost poziomu korekt w przypadku powtarzających się uchybień;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w nowym okresie programowania na lata 2014–2020 korekty finansowe netto mogą i muszą zostać nałożone w przypadku wystąpienia poważnych niedociągnięć przy wdrażaniu polityki spójności i pozostaną normą w obszarze rolnictwa;
12. uważa, że szybko i właściwie stosowane korekty finansowe netto są skutecznym narzędziem ochrony budżetu Unii, i jest zdania, że odzyskiwanie należności i korekty finansowe muszą być uwzględniane w każdej wszechstronnej ocenie ogólnego systemu kontroli wewnętrznej; zwraca się zatem do Trybunału Obrachunkowego o dojście do porozumienia z Komisją na temat tego, jak uwzględnić wpływ tych działań naprawczych na ochronę budżetu Unii;

Ocena komunikatu

- a) Rolnictwo i zasoby naturalne
13. zauważa, że wszystkie korekty finansowe w obszarze rolnictwa to korekty netto; podkreśla, że stosowanie korekt finansowych netto w obszarze rolnictwa nie oznacza jeszcze oczekiwanego postępu, ponieważ
 - a) obowiązujące wewnętrzne orientacyjne poziomy odniesienia Komisji przewidują już, że czas trwania procedur kontroli zgodności nie może przekraczać dwóch lat; oraz
 - b) tzw. „nowe” kryteria i metody określania proporcjonalności korekt finansowych, które mają być zastosowane, wymienione w załączniku I do komunikatu, odnoszą się wyraźnie do wytycznych, które będą się opierać na istniejących wytycznych wydanych przez Komisję dnia 23 grudnia 1997 r.; jest zaskoczony tym, że przez blisko 20 lat Komisja nie była w stanie skrócić czasu trwania procedur rozrachunkowych poniżej poziomów odniesienia, które sama wyznaczyła; uważa jednak za konieczne, by w celu zapewnienia pełnego skutku procedury zgodności przyspieszyć procedurę i jeszcze ulepszyć kryteria i metody stosowania korekt finansowych, wychodząc poza nowe przewidziane wytyczne; oraz
 - c) państwa członkowskie nie przedstawiają w sposób szybki, prosty i skuteczny dowodu na to, że korekta finansowa netto planowana przez Komisję jest nieuzasadniona, powodując liczne opóźnienia w regulowaniu poszczególnych spraw;
- b) Polityka spójności
14. zwraca uwagę, że od wielu czynników zależeć będzie, czy nowy instrument prowadzić będzie do liczniejszych korekt netto, a tym samym do niższego poziomu błędów w polityce spójności; uważa ponadto za problematyczne, że państwa członkowskie mają możliwość uniknięcia korekt finansowych netto (brak ograniczenia przy zastępowaniu projektów do 15 lutego roku „n+1”, nieograniczone czasowo możliwości powiadamiania przez państwa członkowskie o własnych błędach, przewlekłe procedury zgłaszania sprzeciwu);

⁽¹⁾ COM(2013) 934 z dnia 13 grudnia 2013 r.

15. zwraca się do Komisji o bezzwłoczne przedstawienie wniosku w sprawie ograniczenia, a nawet zakazania, wszystkich projektów zastępczych;
16. uważa, że nie można również jeszcze ocenić skuteczności tego instrumentu w polityce spójności, ponieważ jego stosowanie zależy od szczegółów przyjętych w akcie delegowanym oczekiwanym w kwietniu 2014 r.;
17. zwraca ponadto uwagę na fakt, że niektóre sprawozdania audytowe szeregu państw członkowskich, będące jednym z elementów, na których opiera się poświadczenie wiarygodności Komisji, są często obciążone błędami, poziom ryzyka i błędu jest w nich niedoszacowany i dlatego są one częściowo niewiarygodne⁽¹⁾; zwraca również uwagę, że Trybunał Obrachunkowy dopiero niedawno potwierdził, iż „[...] Komisja Europejska napotyka trudności, jeśli chodzi o poleganie przez nią na wynikach kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie w zakresie wydatków w ramach polityki regionalnej Unii”⁽²⁾;

Zastrzeżenia Komisji, powody wiążących zobowiązań

18. przypomina, że gdy w 2005 r. Komisja Barroso objęła urząd, jeden z jej celów stanowił, że „należy wzmocnić odpowiedzialność Unii za jej działania poprzez wysiłki na rzecz uzyskiwania ze strony Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pozytywnego poświadczenia wiarygodności rachunków [...]”⁽³⁾;
19. przypomina, że dobra współpraca ma kluczowe znaczenie, zwłaszcza w obszarze zarządzania dzielonego; apeluje zatem do wszystkich odnośnych podmiotów zaangażowanych w unijny proces decyzyjny o zwiększenie skuteczności, zwłaszcza poprzez opracowanie prostych i sprawdzalnych zasad kwalifikowalności, ustanowienie jasnych zasad i procedur dostępu do funduszy Unii, zmniejszenie formalności administracyjnych oraz przygotowanie właściwych i opłacalnych kontroli;
20. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że poziom błędów w roku budżetowym 2012 zwiększył się trzeci raz z rzędu, nawet biorąc pod uwagę nową metodologię trybunałów obrachunkowych;
21. wciąż jest bardzo zaniepokojony tym, że od lat większość błędów wykrytych przez Trybunał Obrachunkowy powinna być wykryta przez same państwa członkowskie; uważa dlatego, że statystyki kontroli wyniki i procedury kontroli w niektórych państwach członkowskich stanowią niewystarczającą podstawę dla ocen i korekt finansowych Komisji, i oczekuje istotnej poprawy w tym względzie w okresie finansowania 2014–2020;
22. w związku z tym na mocy art. 287 ust. 3 TFUE domaga się pogłębienia współpracy między krajowymi organami kontroli a Trybunałem Obrachunkowym w odniesieniu do kontroli nad zarządzaniem dzielonym;
23. zgodnie z tym, co stale powtarza Komisja, uznaje, że około 80 % środków wydawane jest w ramach zarządzania dzielonego; przypomina jednak, że art. 317 TFUE stanowi, iż Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu; oczekuje jednak od państw członkowskich pełnej współpracy przy zapewnieniu pełnego stosowania przez nie zasad należytego zarządzania finansami i kontroli;
24. uważa obowiązki w zakresie sprawozdawczości i usprawnień za skuteczny i odpowiedni instrument absolutorium służący zapewnieniu widocznego wpływu na poziom błędów;
25. podkreśla, że Parlament zgłasza zastrzeżenie jedynie w odniesieniu do obszarów, dla których nie otrzymał odpowiedniego poświadczenia od Komisji lub Trybunału Obrachunkowego obalającego jego zarzuty, a także uważa, że priorytetem powinno być udowodnienie przez Komisję Parlamentowi w przypadku zastrzeżeń, że podjęto przekonujące środki naprawcze, aby uspokoić obawy Parlamentu;

⁽¹⁾ Dokument roboczy służb Komisji – Streszczenie streszczeń ocen skutków – Działania w ramach audytu wewnętrznego zakończone przez Służby Audytu Wewnętrznego (IAS) w 2012 r. (SWD(2013) 314), s. 22 i następne, jak również roczne sprawozdanie z działalności sporządzone przez Dyрекcję Generalną ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, s. 6.

⁽²⁾ Komunikat prasowy ECA/13/47 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego do sprawozdania specjalnego nr 16/2013 w sprawie stosowania modelu jednorazowej kontroli, z dnia 18 grudnia 2013 r.

⁽³⁾ COM(2005) 12 z dnia 26 stycznia 2005 r., s. 6.

26. uważa zastrzeżenia za nowy skuteczny instrument kontroli budżetowej, jako zobowiązanie się przez Parlament do dokładnego monitorowania usuwania tych problemów przez Komisję i państwa członkowskie, aby szczególnie uzasadnić w oczach opinii publicznej decyzję o udzieleniu absolutorium;

... w odniesieniu do rolnictwa

27. stwierdza, że poziom błędów w obszarze polityki „rozwój obszarów wiejskich”, „środowisko”, „rybołówstwo” i „zdrowie” wynosi 7,9 %; ubolewa nad tym, że z powodu czasu, jaki upływa między wnioskami o płatność, płatnościami, kontrolami i zgłoszonymi statystykami, istotnego wpływu na zmniejszenie poziomu błędów można się spodziewać najwcześniej w 2014 r., mimo iż w 2012 r. przedłożony został plan działań;
28. zauważa, że Służba Audytu Wewnętrznego Komisji (IAS) stwierdziła, iż strategia audytu DG AGRI nie była wystarczająco sformalizowana, a mianowicie odnotowano w niej braki w zakresie definicji otoczenia audytowego, określania jakościowych i wymiernych celów (np. zasięg audytu) oraz odnośnej analizy zdolności; jest zaniepokojony ustaleniem IAS, że plany audytu nie były wystarczająco poparte ocenami ryzyka oraz że odnotowano znaczne zaległości audytowe (13 % zobowiązań z okresu 2007–2010 pozostaje otwartych) pomimo starań DG AGRI na rzecz ich ograniczenia;
29. zauważa, że Komisja zgłasza błędy w systemach identyfikacji działek rolnych (LPIS) we Francji i Portugalii od 2006 r.; zwraca uwagę, że do 2010 r. nie zainicjowano w tych państwach żadnego planu działania z własnej inicjatywy; krytykuje fakt, że plany działania zainicjowane przez Komisję rozpoczęły się dopiero w 2010 w Portugalii, a w 2013 r. we Francji; jest zdania, że nawet jeżeli sposób postępowania Komisji w przypadku uchybień stwierdzonych w systemach identyfikacji działek rolnych w celu obliczenia korekt finansowych skutkuje długotrwałymi procedurami kontroli zgodności oraz spóźnionym przyjmowaniem planów działania i zastrzeżeń w rocznych sprawozdaniach z działalności, pozwala on jednak uzyskać faktyczne korekty finansowe, tak jak domagał się tego Parlament Europejski oraz Trybunał Obrachunkowy, zamiast korekt ryczałtowych kwestionowanych przez państwa członkowskie i beneficjentów; popiera podejście przyjęte przez Komisję i oczekuje, że systemy zostaną ulepszone za pomocą wszelkich dostępnych środków, a mianowicie poprzez szkolenie personelu w celu uzyskania lepszej skuteczności i większej szybkości;
30. chciałby otrzymać informacje na temat całkowitej kwoty unijnych dotacji, subwencji i innych instrumentów finansowych, które zostały uruchomione w ramach tworzenia i ulepszania systemu identyfikacji działek rolnych od momentu podjęcia decyzji, w ramach możliwości w rozbiciu na poszczególne państwa członkowskie;
31. zwraca uwagę w szczególności na to, że błędy wykryte we Francji i Portugalii w 2006 r. przez Trybunał Obrachunkowy i potwierdzone w 2008 r. przez Komisję nie zostały w 2012 r. nadal całkowicie usunięte przez te państwa członkowskie mimo decyzji o stosowaniu korekt ryczałtowych; podkreśla, że w latach 2006–2013 dokonywano płatności bezpośrednich, których legalność i prawidłowość nie była w pełni zagwarantowana; niepokoi się o budżet Unii, ponieważ nie przeprowadzono jeszcze korekt finansowych w przypadku środków niesłusznie wypłaconych w latach 2008–2013 we Francji i w latach 2010–2013 w Portugalii, do których wypłacenia doszło w wyniku nieusuniętych błędów w LPIS, wykrytych w 2006 r.; przyjmuje jednak do wiadomości, że Komisja zastosowała korekty finansowe netto w przypadku obu państw: Francji już w 2008 r. i Portugalii w 2010 r.; apeluje do Komisji, aby zabezpieczyła budżet Unii przed całym ryzykiem finansowym wystąpienia takich błędów za pomocą korekt netto;
32. stwierdza, że procedury rozliczania zgodności trwają zbyt długo, by skutecznie chronić budżet Unii; ubolewa nad blokowaniem przez lata potencjałem administracyjnym oraz nad utratą dochodów i odsetek w odniesieniu do budżetu UE;
33. zwraca uwagę, że dyrektor generalny DG AGRI utrzymał zastrzeżenie co do reputacji dotyczące niedociągnięć w nadzorze i kontroli certyfikowanych produktów ekologicznych; oczekuje podjęcia przez Komisję działań naprawczych w celu dopilnowania, by brak wystarczających kontroli nie prowadził do nieuczciwego zakłócenia konkurencji między rolnikami ekologicznymi a konwencjonalnymi;
34. popiera zastrzeżenia zgłoszone przez dyrektora generalnego DG AGRI:
- zastrzeżenie dotyczące poważnych uchybień w systemach płatności bezpośrednich w Bułgarii, Francji i Portugalii,
 - zastrzeżenie dotyczące wszystkich wydatków na rozwój obszarów wiejskich,
 - zastrzeżenie dotyczące uchybień w systemach nadzoru i kontroli produkcji ekologicznej;

... w odniesieniu do polityki regionalnej, energii i transportu

35. zauważa, że poziom błędów w obszarze polityki regionalnej wynosi 6,8 %;
 36. stwierdza, że zgodnie z kontrolami Trybunału Obrachunkowego i Komisji niektóre organy kontroli państw członkowskich nie wykonywały swoich obowiązków kontrolnych z niezbędną starannością i że tylko w niewielkim stopniu można zauważyć, czy i w jakim stopniu państwa te trwale poprawiają ich systemy nadzoru i kontroli;
 37. zwraca uwagę, że organy państw członkowskich w różny sposób zinterpretowały wytyczne, zwłaszcza jeśli chodzi o próby statystyczne i zakres otoczenia audytowego; wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z tym, że IAS stwierdziła istotne różnice w zakresie i stopniu szczegółowości kontroli na miejscu;
 38. zauważa, że Komisja nie przeprowadza odpowiednich własnych kontroli opartych na próbie losowej w odniesieniu do krajowych organów zarządzających i beneficjentów końcowych;
 39. popiera zastrzeżenie zgłoszone przez dyrektora generalnego DG REGIO dotyczące systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności/IPA na okres programowania 2007–2013 w 17 państwach członkowskich (72 programy) i 12 programach europejskiej współpracy terytorialnej; ponadto popiera zastrzeżenie dotyczące systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności/IPA na okres programowania 2000–2006 w 5 państwach członkowskich (11 programów); w związku z tym zwraca szczególną uwagę na następujące kwestie:
 - organy kontroli wszystkich państw członkowskich muszą poważniej traktować swoje obowiązki kontrolne, aby trwale poprawić systemy zarządzania, nadzoru i kontroli,
 - Komisja musi przeprowadzać częstsze kontrole wśród beneficjentów końcowych i organów udzielających zezwolenia w tych państwach członkowskich w roku „n”, w których w roku „n-1” stwierdzono uchybienia w systemach zarządzania i kontroli;
 - Komisja musi zobowiązać się do kontrolowania wszystkich programów operacyjnych przynajmniej raz w okresie programowania;
 - Komisja musi odpowiednio wcześniej przed procedurą udzielania absolutorium za 2013 r. zdać sprawozdanie z operacyjnej możliwości stosowania terminu „poważne uchybienia” w akcie delegowanym oraz z wynikających stąd korekt finansowych netto;
- Nie podważając decyzji o udzieleniu absolutorium, podkreśla swoje zastrzeżenia, o których mowa w ust. 34 i 39, prowadzące do następujących wiążących zobowiązań*
40. wzywa Komisję, by w obszarze polityki rolnej procedury rozliczania zgodności w standardowych przypadkach kończyły się w czasie krótszym niż dwa lata, jak przewidziano w orientacyjnych poziomach odniesienia Komisji prawie 15 lat temu;
 41. wzywa Komisję, aby – w obszarze rolnictwa – niezwłocznie rozwiązała problemy pojawiające się w agencjach płatniczych, których ryzyko rezydualne jest wyższe od progu istotności określonego przez Komisję i wynoszącego 2 %; sugeruje, aby skupiła się zwłaszcza na działaniach dotyczących agencji płatniczych we Francji, w Bułgarii, Rumunii, Portugalii i na Łotwie;
 42. apeluje o to, by w celu naprawienia uchybień w odniesieniu do systemu identyfikacji działek rolnych plany działań realizowano szybko; domaga się, w przypadku niedotrzymania terminów w planach działania, nałożenia proporcjonalnych korekt netto w ramach procedury rozliczania zgodności; zauważa, że postępowania kontradiktoryjne powinny kończyć się na ogół w ciągu dwóch lat;
 43. wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania dotyczącego stanu realizacji planów działania dla Francji i Portugalii do dnia 30 czerwca 2014 r.;
 44. jest zdania, że w przypadku powtarzających się uchybień w systemach identyfikacji działek rolnych trzeba stopniowo zwiększać korekty sankcji wykraczające znacznie poza dotychczasowe korekty netto i korekty ryczałtowe; wzywa Komisję do przedłożenia odpowiedniego wniosku;

45. wzywa DG AGRI do opracowania i sformalizowania jej strategii kontroli, ponownego opracowania ocen ryzyka zgodnie z wyznaczonymi celami oraz do zapewnienia właściwego monitorowania poprzez lepsze jakościowe i ilościowe kluczowe wskaźniki skuteczności działania, których ujawnianie w rocznych sprawozdaniach z działalności należy usprawnić;
46. w następstwie zaleceń Komisji i Trybunału Obrachunkowego domaga się w obszarze polityki regionalnej, by państwa członkowskie drastycznie nasiliły i zaostryły kontrole pierwszego szczebla;
47. wzywa Komisję do tego, by w sprawozdaniach z działalności dyrekcji generalnych informowała o tym, w jakim zakresie statystyki kontrolne lub sprawozdania z kontroli państw członkowskich zostały zweryfikowane, sprawdzone i zatwierdzone, i jak dogłębnie;
48. wzywa Komisję do tego, by w jej sprawozdaniach z działalności zaznaczała, jaki wpływ miały własne analizy ryzyka na wykorzystanie własnych zdolności kontrolnych, jakich krajów to dotyczyło i czy błędy zostały wyeliminowane; domaga się większej liczby bezpośrednich kontroli opartych na doborze próby wśród organów udzielających zezwolenia i beneficjentów końcowych; zauważa, że mogłoby to być możliwe dzięki przeniesieniu pracowników i/lub zmniejszeniu liczby kontroli w państwach członkowskich o niskim poziomie błędów;
49. podkreśla, że wytyczne dotyczące przeprowadzanych przez Komisję kontroli powinny stanowić dobrowolne zobowiązanie Komisji; wzywa Komisję do przedstawienia tych wytycznych w ramach procedury udzielania absolutorium za 2013 r.; domaga się jasnych wskazówek, w jakim stopniu w przeszłości poddawano szczególnym kontrolom państwa członkowskie i programy, na które zwrócono uwagę, oraz jak można przyspieszyć korekty finansowe netto; podkreśla, że to podejście powinno znaleźć odzwierciedlenie w przyszłych aktach delegowanych i aktach wykonawczych;
50. oczekuje, że Komisja ulepszy własne kontrole rocznych sprawozdań z kontroli instytucji audytowych w celu dopilnowania, by kontrolerzy mogli wyciągać wnioski dotyczące wpływu wiarygodności poziomów błędów z kontroli państw członkowskich, i w celu usprawnienia procesu poświadczania; jest zdania, że należy jak najszybciej zająć się tymi niespójnościami, aby ograniczyć do minimum ryzyko niewykrycia wad systemu lub błędów i nieprawidłowości;
51. zdaje sobie sprawę, że w odniesieniu do przyszłych korekt finansowych netto według kryteriów państwa prawa niedopuszczalny jest „automatyzm karania”; dlatego domaga się, by Komisja dołożyła wszelkich starań w celu skrócenia postępowań kontrydiktoryjnych, które poprzedzają wprowadzenie korekt netto lub wstrzymanie płatności; wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania i wniosku w tej kwestii; informuje już teraz, że Parlament udzieli Komisji wsparcia w tej sprawie, jeśli państwa członkowskie wyrażą obiektywne;
52. apeluje do Komisji o rozszerzenie sprawozdania rocznego w sprawie ochrony budżetu Unii o rozdział dotyczący korekt finansowych netto w podziale na państwa członkowskie;
53. apeluje do Komisji, aby w komunikacie w sprawie dzielonego zarządzania funduszami wskazała trzy państwa o najwyższym poziomie błędów i korekt finansowych, które w ramach procedury udzielenia absolutorium składałyby następnie wyjaśnienia przed organem udzielającym absolutorium;
54. zwraca się do władzy ustawodawczej, by przy pierwszej nadarzającej się okazji ograniczyła czasowo i finansowo możliwość zastępowania projektów zawierających błędy nowymi projektami przed 15 lutego roku „n+1”;
55. wzywa Trybunał Obrachunkowy do częstszego wykorzystywania kontroli wykonania zadań do porównania programów wydatków w szeregu krajów; ponownie domaga się sporządzania przez Trybunał Obrachunkowy specjalnych sprawozdań krajowych w przypadku państw członkowskich, które są szczególnie podatne na błędy (o federalnych strukturach administracyjnych) i które wymagają szczególnej uwagi (o wysokich poziomach błędów);

56. domaga się realizacji poniższych punktów:

- zainteresowane DG powinny opracować nową i wzmocnioną strategię audytu w celu przeciwdziałania uchybieniom stwierdzonym w niektórych państwach członkowskich zgodnie z ust. 47, 48 i 49,
- wzmocnienie kontroli jakości w odniesieniu do sprawozdań z audytu i kontroli zgodnie z ust. 47 i 48,
- zwiększenie liczby audytów opartych na próbkach losowych przeprowadzanych przez Komisję na miejscu oraz bardziej systematyczne stosowanie korekt finansowych netto zgodnie z ust. 13,
- szczegółowe przepisy w akcie delegowanym dotyczącym rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów w celu uwzględnienia definicji poważnego uchybienia i oceny kluczowych wymogów dotyczących systemów zarządzania i kontroli zgodnie z ust. 216,
- stosowanie stopniowo zwiększających się redukcji płatności i sankcji administracyjnych w przypadkach, w których kryteria kwalifikowalności nie były przestrzegane przez beneficjentów końcowych otrzymujących płatności bezpośrednio lub wsparcie na rozwój obszarów wiejskich oraz powtarzających się uchybień w odniesieniu do systemu identyfikacji działek rolnych,
- stosowanie mechanizmu zawieszania jako instrumentu *ex ante* w celu ochrony budżetu Unii zgodnie z ust. 42,
- wyszczególnienie w następnym sprawozdaniu rocznym w sprawie ochrony budżetu Unii stosowania wstrzymywania, zawieszania, korekt finansowych oraz odzyskiwania środków, a szczególnie w odniesieniu do funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności w sprawozdaniach począwszy od 2016 r., zgodnie z ust. 52,
- roczne sprawozdania z działalności dyrekcji generalnych powinny zawierać informacje dotyczące zastrzeżeń w odniesieniu do ryzyka dla budżetu Unii, przy czym zastrzeżenia te powinny zostać uchylone dopiero wtedy, gdy uchybienia zostaną usunięte poprzez działania państw członkowskich i korektę nieprawidłowych wydatków; roczne sprawozdania z działalności powinny zawierać również poziom błędów i szacowane ryzyko resztowe, szczególnie gdy państwa członkowskie przeprowadziły działania naprawcze,
- należy sporządzić nowe sprawozdanie horyzontalne dotyczące wdrażania nowych instrumentów zapobiegawczych i korygujących w ramach WRF na lata 2014-2020, w którym przeprowadzona zostanie ocena ryzyka wynikającego z różnic pomiędzy ostatecznym aktem prawnym a wnioskami Komisji,
- postępowania kontradiktoryjne i procedury pojednawcze należy usprawnić w taki sposób, by cała procedura rozliczania zgodności została skrócona do dwóch lat we wszystkich standardowych przypadkach zgodnie z ust. 40,
- w odniesieniu do Francji i Portugalii należy opracować szczegółowe plany działania w dziedzinie rolnictwa, obejmujące między innymi aktualizację ich systemów identyfikacji działek rolnych (LPIS), o co wnioskuje się w ust. 44,
- wprowadzenie wzoru i zaleceń dla krajowych deklaracji zarządczych,
- ograniczenie możliwości zastępowania projektów zawierających błędy nowymi projektami przed 15 lutego roku „n+1”,
- lepsze wykorzystanie zobowiązań pozostałych do realizacji i ograniczenie okresu objętego płatnościami zaliczkowymi,
- Komisja powinna zawrzeć wiążące i dwustronne uzgodnienia z tymi państwami członkowskimi, których sytuacja wymaga uwagi, na wzór europejskiego semestru;

57. zwraca się do nowo wybranego przewodniczącego Parlamentu o przekazanie powyższych zobowiązań wszystkim kandydatom na urząd przewodniczącego Komisji i zaapelowanie o wiążące zapewnienie, że zostaną one zrealizowane po wyborach do Parlamentu Europejskiego w 2014 r.; zwraca się ponadto do nowego Parlamentu, aby włączył powyższe zobowiązania do procedury pisemnej podczas przesłuchań kandydatów na członków nowej Komisji i zażądał podjęcia odpowiednich zobowiązań w celu zapewnienia lepszej ochrony budżetu Unii;
58. wzywa Komisję do utworzenia rejestru dla wszystkich unijnych funduszy przekazywanych mediom w państwach członkowskich z funduszy strukturalnych lub rolniczych, w tym funduszy dotyczących rozwoju obszarów wiejskich;
59. zwraca się do Komisji, aby skoncentrowała swoje kontrole na państwach, które są podatne na błędy lub w których sytuacja jest uderzająca;
60. zwraca się do państw członkowskich, które jeszcze nie wprowadziły dobrowolnej deklaracji państwa członkowskiego, o uczynienie tego w oparciu o deklarację zarządczą przewidzianą w art. 59 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012; nalega, aby Komisja jak najszybciej przygotowała wzór deklaracji zarządczej; w tym względzie przypomina o pracach realizowanych obecnie przez międzyinstytucjonalną grupę roboczą ds. deklaracji państw członkowskich, której wyniki zależą w dużym stopniu od nowej treści deklaracji zarządczych;
61. wzywa Komisję do monitorowania procesu certyfikacji krajowych instytucji audytowych w państwach członkowskich, zajmujących się częściej powtarzającym się wysokim poziomem błędów; zachęca Komisję do przedstawienia komunikatu i wniosku ustawodawczego w tym celu;
62. zwraca się do Komisji o stosowanie art. 32 ust. 5 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012 w przypadku utrzymującego się wysokiego poziomu błędów i w rezultacie o zidentyfikowanie wad systemów kontroli, przeanalizowanie kosztów i korzyści wynikających z zastosowania ewentualnych środków naprawczych oraz o podjęcie lub zaproponowanie odpowiednich działań, aby uprościć i ulepszyć systemy kontroli oraz ponownie opracować programy lub systemy realizacji;
63. apeluje o znaczne redukcje w wymogach sprawozdawczych i liczbie kontroli dla państw członkowskich, które stale wykazują niskie poziomy błędów; zachęca Komisję do przedstawienia w tym celu komunikatu, w tym również sprawnej i skutecznej polityki w zakresie kontroli, aby udostępnić więcej środków na działania kontrolne w krajach charakteryzujących się wysokimi wskaźnikami błędów;
64. wzywa Komisję, aby zajęła się problemem fikcyjnych uczestników postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, i żąda, aby informacje na temat wszystkich etapów postępowań o udzielenie zamówienia publicznego były w jak najbardziej przejrzysty sposób udostępniane w Internecie wraz z wykazem podwykonawców;
65. wzywa Komisję do sprawdzenia swojego wewnętrznego dzielonego zarządzania funduszami i do przedstawienia Parlamentowi zaleceń dotyczących wyznaczenia urzędników UE na szefów krajowych organów ds. płatności, administracji i audytu państw członkowskich, którzy byliby odpowiedzialni za wydatkowanie funduszy Unii;
66. zaleca, by nowo wybrany Parlament dopilnował, poprzez właściwe komisje, by odnośni komisarze zobowiązali się formalnie, w ramach procedury pisemnej przed przesłuchaniami, do terminowego podjęcia działań naprawczych; zobowiązania te, wraz ze sprawozdaniami Komisji i Rady pozwolą Parlamentowi podjąć świadomą decyzję w trakcie procedury udzielania absolutorium za 2013 r.;
67. zwraca się do nowo wybranego Parlamentu o przeanalizowanie wszystkich możliwości prawnych zgodnie z powyższymi konkluzjami, tak aby w ramach śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych (mid-term review) móc w stosownych przypadkach wprowadzić dalsze usprawnienia legislacyjne;

Poświadczenie wiarygodności przez Trybunał Obrachunkowy

Rozliczenia - opinia pozytywna

68. z zadowoleniem zauważa, że w rocznym sprawozdaniu finansowym Unii za rok budżetowy 2012 rzetelnie przedstawiono – we wszystkich istotnych aspektach - sytuację Unii na dzień 31 grudnia 2012 r. oraz wyniki prowadzonych przez nią operacji, przepływy środków pieniężnych oraz zmiany w aktywach netto w roku kończącym się w tymże dniu;
69. przypomina, że jeśli Trybunał wydaje opinię dotyczącą wiarygodności rachunków, to wydaje on trzy opinie o legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw; uważa, że te liczne opinie nie ułatwiają oceny wykonania budżetu przez Komisję, której dokonać muszą posłowie do Parlamentu Europejskiego;
70. uważa za nieprawidłowe, aby roczne sprawozdania finansowe były przedstawiane z ujemnym kapitałem własnym w wysokości 40,4 mld EUR i zastanawia się, czy kwoty należne od państw członkowskich z tytułu emerytur dla personelu, szacowane na 42,5 mld EUR, nie powinny figurować po stronie aktywów ze względu na pewność zobowiązania; przyjmuje do wiadomości wyjaśnienia księgowego Komisji, zgodnie z którymi zastosowano międzynarodowe standardy księgowości stosowane w sektorze publicznym; domaga się, aby Trybunał Obrachunkowy zajął wyraźne stanowisko w tej sprawie; domaga się, aby wyrazić w cyfrach ryzyko nieodzyskania zobowiązania w zależności od sytuacji finansowej państw członkowskich; proponuje, aby zbadano utworzenie wspólnotowego funduszu emerytalnego w celu zlecenia instytucji zewnętrznej zadań związanych z wywiązywaniem się ze zobowiązań finansowych wobec pracowników;

Legalność i prawidłowość dochodów – opinia pozytywna

71. z zadowoleniem odnotowuje, że dochody leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony 31 grudnia 2012 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość zobowiązań – opinia pozytywna

72. z zadowoleniem odnotowuje, że zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony 31 grudnia 2012 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość płatności – opinia negatywna

73. z żalem zauważa, że w przypadku płatności nadal występują istotne błędy; przypomina Komisji, że Parlament stosuje do błędów podejście zerowej tolerancji;
74. nalega, by Trybunał Obrachunkowy ocenił użyteczność analizy opartej na prostym poziomie błędu i wzywa go – szanując jego niezależność – do uwzględnienia progu istotności⁽¹⁾;
75. przypomina, że zgodnie z międzynarodowymi standardami rewizji finansowej do zadań audytora zewnętrznego należy niezależne określenie progu istotności;
76. respektuje metodę Trybunału Obrachunkowego polegającą na badaniu doboru próby o zmieniających się co roku elementach dotyczących państw i programów w celu opracowania „reprezentatywnego przekroju”; domaga się ponadto sporządzania opartych na analizie ryzyka i właściwych dla danych programów sprawozdań krajowych, począwszy od sprawozdania rocznego za 2014 r.;
77. rozumie, że podstawą wydania przez Trybunał Obrachunkowy opinii negatywnej jest stwierdzenie, że systemy nadzoru i kontroli są tylko częściowo skuteczne i że w rezultacie w przypadku płatności poziom błędu wynosi prawdopodobnie 4,8 %;
78. z zaniepokojeniem zauważa, że we wszystkich grupach polityk obejmujących wydatki operacyjne wystąpił istotny poziom błędu;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie przyszłej roli Trybunału Obrachunkowego. Procedura powoływania członków Trybunału Obrachunkowego: konsultacja z Parlamentem Europejskim (teksty przyjęte, P7_TA(2014)0060).

79. zaznacza, że błędy należy jednoznacznie odróżniać od oszustw, i uważa, że w przeważającej większości przypadków błędy wynikają z pomyłek administracyjnych, spowodowanych złożonością unijnych i krajowych przepisów, które można poprawić; oczekuje, że w ramach działań komunikacyjnych skierowanych do opinii publicznej i mediów zainteresowane instytucje będą zwracać baczną uwagę na to rozróżnienie;
80. przypomina, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów w przypadku płatności w roku budżetowym 2011 został oszacowany na 3,9 %, w roku budżetowym 2010 na 3,7 %, a w roku budżetowym 2009 na 3,3 %; ubolewa z powodu tego wzrostu, ponieważ stanowi on odwrócenie pozytywnej tendencji obserwowanej w latach 2007, 2008 i 2009; uznaje jednak, że większa liczba płatności na etapie zamykania programów może być jednym z powodów wzrostu poziomu błędów;
81. wyraża głębokie ubolewanie, że Komisja kierowana przez przewodniczącego Barroso nie spełniła swojego zobowiązania dotyczącego uzyskania w pełni pozytywnego poświadczenia wiarygodności (DAS) ⁽¹⁾;
82. z zaniepokojeniem zauważa, że do tego wzrostu przyczyniły się wszystkie obszary wydatków operacyjnych, przy czym najbardziej podatna na błędy pozostaje grupa polityk „rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie” o szacowanym poziomie błędów wynoszącym 7,9 %, a następnie „polityka regionalna, energia i transport” o szacowanym poziomie błędów wynoszącym 6,8 %;
83. zwraca uwagę, że wzrost szacowanego poziomu błędów był największy w obszarach wydatków „zatrudnienie i sprawy społeczne”, „rolnictwo: rozwój obszarów wiejskich, środki rynkowe i pomoc bezpośrednia” oraz „polityka regionalna, energia i transport”;
84. podkreśla, że wzrost szacowanego poziomu błędów wynika po części ze zmiany stosowanego przez Trybunał Obrachunkowy podejścia do doboru próby: próba transakcji obejmuje obecnie jedynie płatności okresowe, płatności końcowe i rozliczenie zaliczek;
85. zauważa, że zmiana w najbardziej prawdopodobnym poziomie błędów wynikająca ze zmiany podejścia Trybunału Obrachunkowego do doboru próby nie przekracza 0,3 punktu procentowego i że zmiana ta jest główną przyczyną wzrostu szacowanego poziomu błędów w przypadku „stosunków zewnętrznych, pomocy i rozszerzenia” oraz „badań naukowych i innych polityk wewnętrznych”;
86. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2012 r. Trybunał Obrachunkowy postanowił traktować poważne błędy w zakresie zamówień publicznych popełnione przez instytucje i organy Unii jako kwantyfikowane, tak jak to uczynił już w odniesieniu do państw członkowskich i organizacji międzynarodowych; zauważa, że Trybunał Obrachunkowy nie zastosował z mocą wsteczną swojego podejścia, tak by objąć nim działalność unijnych instytucji i organów związaną z udzielaniem zamówień, która miała miejsce przed 2011 r.;
87. apeluje do Trybunału Obrachunkowego o znalezienie wraz z Komisją wspólnej metody liczenia błędów, ponieważ odmienne podejścia rozmywiają prawdziwe znaczenie błędów dla powodzenia projektu i utrudniają realistyczną ocenę błędów;
88. odnotowuje z zadowoleniem, że ta zmiana podejścia umożliwia porównanie szacowanego poziomu błędów w wydatkach podlegających zarządzaniu dzielonemu (5,3 %) ze wszystkimi pozostałymi formami wydatków operacyjnych (4,3 %);
89. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że stwierdzony przez Trybunał Obrachunkowy szacowany poziom błędów w wydatkach administracyjnych zarządzanych bezpośrednio przez organy Unii wynosi 0 %;
90. podkreśla, że błędy kwalifikowalności składają się na ponad dwie trzecie ogólnego szacowanego poziomu błędów i obejmują przypadki poważnego nieprzestrzegania przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych (1,4 punktu procentowego), całkowicie niekwalifikowalne projekty/działania lub beneficjentów (1,1 punktu procentowego), niekwalifikowalne koszty uwzględnione we wnioskach o płatność (1,0 punktu procentowego) oraz niepoprawne deklaracje w dziedzinie rolnictwa (0,8 punktu procentowego);
91. odwołuje się do sprawozdania Komisji o zwalczaniu korupcji w UE (COM(2014) 38), w którym zwrócono uwagę na zamówienia publiczne jako na dziedzinę szczególnie podatną na korupcję; w tym kontekście popiera apele o bardziej rygorystyczne standardy uczciwości oraz o usprawnienie mechanizmów kontroli w niektórych państwach członkowskich;

⁽¹⁾ W dniu 26 stycznia 2005 r. przewodniczący Barroso przedstawił Parlamentowi strategiczne cele jego Komisji na lata 2005–2009. Jednym z priorytetów na okres pięciu lat było wedle Komisji „wzmocnić odpowiedzialność [...] poprzez wysiłki na rzecz uzyskiwania ze strony Europejskiego Trybunału Obrachunkowego pozytywnego oświadczenia o wiarygodności rachunków” (COM(2005) 12, s. 6).

92. odnotowuje, że korekty finansowe zgłoszone jako zrealizowane w 2012 r. wyniosły 3,7 mld EUR, tj. ponad trzy razy więcej niż w 2011 r. (1,1 mld EUR), podczas gdy poziom odzyskanych środków pozostał w zasadzie stały i wynosił 678 mln EUR (733 mln EUR w 2011 r.), a większość korekt w 2012 r. dotyczyła okresu programowania 2000-2006;
93. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisji udało się szybko dokonać niektórych korekt finansowych w 2012 r., choć wiele korekt finansowych dokonywanych jest w zasadzie wiele lat po pierwotnym udostępnieniu środków; poddaje krytyce fakt, że z powodu nadmiernie długich procedur budżet UE boryka się z dodatkowymi kosztami administracyjnymi, a także utratą dochodów i odsetek, i że przez to dochodzi do blokowania środków budżetowych; uważa skuteczne kontrole *ex ante* za lepszy sposób ochrony budżetu Unii niż korekty finansowe *ex post*;
94. z zadowoleniem przyjmuje uwagi dotyczące poszczególnych państw zawarte w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego w sprawie ochrony budżetu Unii Europejskiej do końca 2012 r. (1); krytycznie odnosi się jednak do tego, że komunikat nie zapewnia wiarygodnych informacji dotyczących kwot wycofanych, odzyskanych i pozostających do odzyskania w ramach funduszy strukturalnych od państw członkowskich; wzywa Komisję do udostępnienia dogłębnych i opierających się na konkretnych szeregach czasowych informacji dotyczących poszczególnych państw;
95. zauważa, że ogólna kwota korekt finansowych i odzyskiwania środków dokonanych w 2012 r. stanowi pod względem finansowym 3,2 % wszystkich płatności budżetowych w 2012 r. i że średnia kwota korekt finansowych i odzyskiwania środków dokonywanych co roku przez Komisję w okresie 2009-2012 wyniosła 2,6 mld EUR lub 2 % średniej kwoty płatności z budżetu Unii (2);
96. uważa, że te działania miały niewielki wpływ na budżet Unii, i zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi i Radzie w następnym komunikacie w sprawie ochrony budżetu Unii w roku 2013 dokładnych kwot i ich odnośnego wykorzystania;
97. zauważa, że w sprawozdaniu finansowym za 2012 r. odnotowano kwotę 1,8 mld EUR korekty finansowej dotyczącej wykorzystania w latach 2000-2006 środków w ramach polityki spójności w Hiszpanii, co stanowi 49 % ogółu korekt w 2012 r.; ubolewa nad tym, że zgodnie z obowiązującymi przepisami władze Hiszpanii były uprawnione do uzyskania dodatkowych środków finansowych w kwocie 1 390 mln EUR;
98. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał Obrachunkowy wyklucza z obliczania poziomu błędów jedynie korekty finansowe zawierające szczegółowe korekty na poziomie projektu, lecz przyznaje, że korekty ryczałtowe stosowane przez Komisję mogłyby stanowić efektywne narzędzie ochrony budżetu Unii;
99. zwraca uwagę, że tylko około 1 % korekt finansowych zrealizowanych w 2012 r. oznacza obniżkę netto finansowania Unii na rzecz danego programu i danego państwa członkowskiego w odniesieniu do polityki spójności;
100. zachęca Komisję do przedstawiania, w miarę możliwości, zestawień informacji na temat roku, w którym dokonano płatności, roku, w którym wykryto odnośny błąd, oraz roku, w którym odzyskiwanie środków lub korekty finansowe są przedstawiane w informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego;

Sprawozdanie podsumowujące i roczne sprawozdania z działalności

101. odnotowuje, że dwunastu dyrektorów generalnych i dwóch dyrektorów agencji wykonawczych zgłosiło łącznie 23 skwantyfikowane zastrzeżenia dotyczące wydatków i że dyrektor generalny DG ds. Budżetu opatrzył swoje oświadczenie zastrzeżeniem dotyczącym dochodów;
102. ubolewa, iż pojęcie „kwot obarczonych ryzykiem” nie jest zdefiniowane w „Podsumowaniu osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2012” (sprawozdaniu podsumowującym) przyjętym przez Komisję w dniu 5 czerwca 2013 r., a kwoty te nie są obliczane w sposób spójny przez poszczególne dyrekcje generalne; apeluje do Komisji o opracowanie wspólnego postępowania dyrekcji generalnych przy ustalaniu kwot obarczonych ryzykiem;

(1) COM(2013) 682/2 z dnia 30 września 2013 r.

(2) Zob. pkt 4 i 5 komunikatu (COM(2013) 682/2).

103. podkreśla, że choć Komisja skwantyfikowała kwotę obciążoną ryzykiem w przedziale między 1,9 % (2,6 mld EUR) a 2,6 % (3,5 mld EUR) wszystkich płatności za rok, przyznaje ona, że poziom błędu w wydatkach może być istotny, zwłaszcza iż sama Komisja twierdzi, że kwota obciążona ryzykiem w szeregu obszarów, szczególnie w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich, jest prawdopodobnie niedoszacowana; podkreśla jednak, że kwoty te nie obejmują przyszłych korekt finansowych, które są z nimi związane, i dzięki którym ryzyko końcowe jest znacznie mniejsze; nalega, aby Komisja odpowiednio chroniła budżet Unii, i uważa średni poziom korekt finansowych oraz odzyskiwania należności w przeszłości za zachęcający;
104. uważa, że dokonane w sprawozdaniu podsumowującym Komisji porównanie łącznej kwoty obciążonej ryzykiem ze średnim poziomem korekt finansowych w ostatnich latach należy rozpatrywać w odpowiednim kontekście (terminowość i wpływ korekt finansowych na państwa członkowskie i beneficjentów, prawdopodobne niedoszacowanie kwoty obciążonej ryzykiem oraz ponowne wykorzystanie środków);
105. ubolewa nad tym, że Komisja wciąż nie zwraca uwagi na stałe apele Parlamentu o dodanie podpisów poszczególnych komisarzy do rocznych sprawozdań z działalności dyrekcji generalnych, za które odpowiadają; zauważa, że kolegium komisarzy przyjmuje sprawozdanie podsumowujące, ale uważa, że nie jest to wystarczające w świetle zasad rozliczalności demokratycznej;

Presja na budżet

106. zwraca uwagę na cięcia w płatnościach wprowadzone przez Radę, które doprowadziły do obniżenia środków na płatności w porównaniu z przyjętymi budżetami; podkreśla, że Rada kontynuuje realizację swojej strategii sztucznego obcinania poziomu płatności, bez uwzględniania rzeczywistych potrzeb, oraz zauważa z zaniepokojeniem, że pokaźna różnica pomiędzy środkami na zobowiązania i płatności, w połączeniu z dużym zakresem niepełnego wykorzystania środków na początku okresu programowania 2007–2013 doprowadziła do nawarstwienia odpowiadającego niewykorzystanym zobowiązaniom w okresie dwóch lat i trzech miesięcy;
107. podkreśla, że powtarzający się niedobór środków na płatności był główną przyczyną niespotykanie do tej pory wysokiego poziomu zobowiązań pozostających do realizacji, zwłaszcza w ostatnich latach WRF 2007–2013; zauważa z głębokim zaniepokojeniem, że Komisji coraz trudniej zrealizować wszystkie wnioski o płatność w danym roku w ramach zabudżetowanych środków na płatności i że suma skumulowanych środków dostępnych w okresie 2007–2013 przekroczyła sumę skumulowanych środków na płatności w tym samym czasie o 114 mld EUR; zauważa, że jest to o 64 mld EUR więcej niż różnica 50 mld EUR między wszystkimi środkami na zobowiązania i środkami na płatności przewidzianymi w ramach finansowych;
108. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, iż zobowiązania budżetowe pozostające do spłaty przez Komisję, w odniesieniu do których nie dokonano jeszcze płatności lub umorzeń, wzrosły o 10 mld EUR do 217 mld EUR, i że na koniec 2012 r. do spłaty pozostawało 16,2 mld EUR wynikających z wniosków o płatność (10,7 mld EUR na koniec 2011 r. i 6,4 mld EUR na koniec 2010 r.); jest ponadto zaniepokojony tym, że 52 % środków na płatności, o które wnioskowano w projekcie budżetu na 2014 r., przeznaczone jest na ukończenie programów WRF 2007–2013;
109. ubolewa nad tym, że DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności Komisji nie była w stanie wypełnić na czas zobowiązań płatniczych na kwotę 60 mln EUR w 2012 r. (a na kwotę 160 mln EUR w 2013 r.), co ma poważne konsekwencje zarówno dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji, jak i dla organizacji pozarządowych próbujących je wesprzeć; biorąc pod uwagę pilną potrzebę ratowania życia, szybki cykl projektu i skromny budżet (2 EUR rocznie na obywatela) unijnych działań w sytuacjach wyjątkowych, wzywa Komisję i władzę budżetową do uznania wyjątkowego i szczególnego charakteru tych działań, zapewniając w rocznym cyklu budżetowym dostosowanie poziomów środków na zobowiązania i płatności w zakresie pomocy humanitarnej;
110. zwraca uwagę, że zaliczki brutto, począwszy od dnia 30 czerwca 2013 r., wyniosły 81 mld EUR, z czego 75 % (około 61 mld EUR) to zaliczki sprzed ponad 18 miesięcy, a 20 % (16 mld EUR) sprzed sześciu lat; zauważa, że niepotrzebnie wydłużone okresy prefinansowania mogą prowadzić do większego ryzyka błędu lub straty, i jest zdania, że prefinansowanie nie może i nie powinno przekraczać 50 mld EUR; zauważa, że w ramach zarządzania dzielonego płatności zaliczkowe nie są warunkowane istnieniem gwarancji; proponuje zatem, by Komisja przedstawiała w sprawozdaniach księgowego płatności zaliczkowe w podziale na rok ich rozliczenia i państwa członkowskie;

111. jest zaniepokojony faktem, że 4,8 mld EUR z poprzedniego okresu programowania 2000–2006 wypłacono z budżetu Unii jako zaliczki na projekty w obszarze strukturalnym począwszy od 30 czerwca 2013 r., przy czym kwota ta nie została rozliczona ani odzyskana przez Komisję czy państwa członkowskie; domaga się informacji na temat stanu zaawansowania tych projektów oraz harmonogramu odzyskiwania lub rozliczania tych funduszy;
112. apeluje o szczegółowe zestawienie i dokładne wyjaśnienie zaliczki w wysokości 2,3 mld EUR, która: a) została dostosowana w związku z korektami technicznymi wprowadzonymi do bilansu otwarcia w momencie przygotowania rachunków memoriałowych; lub b) została przekazana z bilansu Komisji do innych organów Unii (agencji i wspólnych przedsiębiorstw) w momencie ich utworzenia;
113. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że w obszarze rozwoju i współpracy Komisja otrzymała gwarancje jedynie w odniesieniu do całkowitej kwoty 700 mln EUR, podczas gdy wypłacono już zaliczki w wysokości 10,1 mld EUR; oczekuje, że Komisja podejmie kroki konieczne do ograniczenia do minimum ryzyka kredytowego; jest przekonany, że organizacje pozarządowe, organizacje międzynarodowe i inni beneficjenci dotacji lub strony umowy powinny podlegać wymogom gwarancyjnym w odniesieniu do kwot zaliczki;
114. wzywa Komisję do przygotowania i opublikowania „długofalowej prognozy przepływu środków pieniężnych” określającej przyszłe zapotrzebowanie na płatności w celu dopilnowania, aby konieczne płatności mogły być pokrywane z zatwierdzonych rocznych budżetów;
115. przypomina wniosek Parlamentu dotyczący pełnozakresowego stanowiska komisarza ds. kontroli budżetowej;

Obowiązki Komisji i państw członkowskich w ramach zarządzania dzielonego

116. podkreśla, że w odniesieniu do większości transakcji w obszarach zarządzania dzielonego, w których wystąpiły błędy (np. rolnictwo i spójność), organy państw członkowskich dysponowały wystarczającymi informacjami do wykrywania i korygowania błędów; zatem jeszcze raz wzywa państwa członkowskie, aby pilnie umocniły podstawowe kontrole, aby zaradzić temu wysokiemu poziomowi nieodpowiedniego zarządzania, który jest nie do zaakceptowania; ponadto apeluje do Komisji, by chroniła budżet Unii przed wynikającym z tego ryzykiem nieregularnych płatności poprzez stosowanie korekt finansowych w przypadku stwierdzenia słabych punktów w systemach zarządzania i kontroli państw członkowskich; z tego względu ponownie wzywa państwa członkowskie i Komisję do niezwłocznego zwiększenia kontroli pierwszego szczebla w celu uporania się z tym niedopuszczalnie wysokim poziomem niegospodarności;
117. wzywa Trybunał Obrachunkowy, zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi TFUE, aby przedstawił opinię na temat niezależności krajowych organów kontroli w ramach zarządzania dzielonego;
118. odnotowuje, że brak wiarygodności kontroli pierwszego szczebla dokonywanych przez niektóre państwa członkowskie podważa wiarygodność rocznych sprawozdań z działalności sporządzanych przez służby Komisji oraz sprawozdania podsumowującego przyjętego przez Komisję, ponieważ opierają się one częściowo na wynikach kontroli przeprowadzanych przez organy krajowe; w związku z tym ponawia swój wcześniejszy apel do Komisji o ustanowienie wiarygodnych i obiektywnych rocznych sprawozdań z działalności;
119. proponuje, aby krajowe organy kontroli, działając w funkcji niezależnych audytorów zewnętrznych i przestrzegając międzynarodowych standardów kontroli, skontrolowały wydawanie krajowych zaświadczeń o przeprowadzeniu kontroli w zakresie zarządzania unijnymi środkami finansowymi rządowi państw członkowskich, tak aby przedstawić je w procesie udzielania absolutorium zgodnie z właściwą procedurą międzyinstytucjonalną;
120. podkreśla fakt, że zgodnie z art. 317 TFUE Komisja ostatecznie odpowiada za wykonanie budżetu Unii Europejskiej; podkreśla, że w przypadku wykonywania przez Komisję budżetu w trybie zarządzania dzielonego zadania wykonawcze delegowane są na państwa członkowskie zgodnie z art. 59 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012;

121. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgodnie z art. 59 ust. 3, 4 i 5 rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012 organy zarządzające państw członkowskich muszą corocznie przedkładać Komisji swe sprawozdania finansowe wraz z oświadczeniem dotyczącym zarządzania, roczne podsumowanie ich końcowych sprawozdań z audytu i kontroli oraz opinię niezależnego organu kontrolnego, a ponadto zwraca uwagę, że państwa członkowskie mogą przedstawiać dobrowolne krajowe oświadczenia w sprawie zarządzania podpisane na odpowiednim szczeblu i oparte na wymienionych powyżej elementach rozporządzenia finansowego;
122. domaga się, aby Komisja co roku przekazywała Parlamentowi roczne podsumowania końcowych sprawozdań z audytu i podsumowania kontroli przeprowadzonych przez państwa członkowskie zgodnie w art. 59 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 najpóźniej dwa miesiące po ich otrzymaniu w ramach koniecznych zabezpieczeń określonych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾; zwraca uwagę, że właściwa komisja Parlamentu otrzymała te roczne podsumowania dotyczące roku 2012 dopiero w dniu 19 lutego 2014 r.;
123. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja, w kontekście porozumienia międzyinstytucjonalnego towarzyszącego wieloletnim ramom finansowym na lata 2014–2020, utworzyła grupę roboczą składającej się z przedstawicieli Parlamentu, Rady i Komisji w celu ustanowienia wzoru takiego oświadczenia i zadbania o to, by krajowe oświadczenia były przydatne we własnym procesie Komisji dotyczącym uzyskiwania poświadczenia wiarygodności;
124. domaga się od Komisji, aby po opracowaniu wzoru czynnie i nieustannie zachęcała państwa członkowskie do wykorzystywania tego wzoru w celu otrzymywania przydatnych i wiarygodnych krajowych deklaracji od wszystkich państw członkowskich;

Zalecenia Rady w sprawie absolutorium

125. apeluje o bardziej krytyczne stanowisko Rady w sprawie absolutorium z wykonania budżetu i ostatecznego wykorzystania unijnych dochodów z podatków w państwach członkowskich, w tym kontekście zwraca uwagę na krytyczne stanowisko Szwecji, Zjednoczonego Królestwa i Niderlandów w sprawie absolutorium z wykonania budżetu na 2012 r.; wyraża nadzieję, że w okresach sprawowania przewodnictwa w Radzie kraje te, stosownie do wniosku Parlamentu, przedstawią niezbędne informacje na temat wykonania budżetu Rady, dzięki czemu uniknie się po raz kolejny odmowy Parlamentu w sprawie udzielenia absolutorium; przyłącza się ponadto do postulatu, by wprowadzić krajowe oświadczenia kierownictwa;
126. domaga się, aby Rada przedstawiła sprawozdanie dotyczące realizacji działań naprawczych, za które odpowiedzialne są państwa członkowskie, w momencie przyjmowania następnych zaleceń w sprawie absolutorium do końca października 2014 r.;

Dochody

127. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy nie stwierdził istotnego poziomu błędu w wyliczeniu przez Komisję wkładów państw członkowskich ani w ich płatności, przy czym większość wkładów obliczono na podstawie prognoz dochodu narodowego brutto (DNB) na 2012 r.;
128. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy nie był w stanie wykazać poprawności 8 mln EUR wkładu EFTA (240 mln EUR); wzywa Trybunał Obrachunkowy i Komisję o zbadanie tego ustalenia i przedłożenie w ramach monitorowania absolutorium za 2012 r. sprawozdania w sprawie poprawności wkładu EFTA;
129. zwraca się do Komisji o informowanie Komisji Kontroli Budżetowej w trakcie monitorowania procedury absolutorium za 2012 r. o tym, jakie działania zostały podjęte w celu rozwiania zastrzeżeń w odniesieniu do przekazywania danych w zakresie DNB;
130. wyraża zdziwienie, że liczby dotyczące DNB mogą być postrzegane jako ostateczne dopiero cztery lata po ich przekazaniu; uważa, że taki okres jest nieproporcjonalny;

⁽¹⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

131. jest zaniepokojony niedociągnięciami w systemie podatku od wartości dodanej (VAT) państw członkowskich; zwraca w związku z tym uwagę na wyniki badania ⁽¹⁾ oszacowującego straty dochodów budżetów publicznych w państwach członkowskich związanych z VAT w 2011 r. powstałe w wyniku naruszeń lub braku poboru podatku na 193 mld EUR; odpowiada to 18 % teoretycznych dochodów z VAT lub 1,5 % PKB (0,5 % więcej niż obecny budżet Unii na lata 2014–2020); dlatego chce być informowany o tym, jakie działania podjęła Komisja w celu rozwiania istniejących zastrzeżeń wobec systemów VAT państw członkowskich, które mogą sięgać wstecz nawet lat dziewięćdziesiątych;
132. zwraca uwagę, że według wyżej wspomnianego badania Włochy (36 mld EUR), Francja (32 mld EUR), Niemcy (26,9 mld EUR) i Zjednoczone Królestwo (19 mld EUR) przyczyniły się do ponad połowy całkowitego ubytku podatku VAT w wartościach ilościowych, głównie dlatego, że są to największe gospodarki Unii; zauważa również, że pod względem części PKB Rumunia (10 mld EUR), Grecja (9,7 mld EUR), Litwa (4,4 mld EUR) i Łotwa (0,9 mld EUR) były państwami członkowskimi odnotowującymi w 2001 r. największy ubytek podatku VAT; odnotowuje, że w badaniu wskazano również wyraźną tendencję zwyżkową w zakresie ubytku podatku VAT w wielu państwach członkowskich od 2008 r., w konsekwencji kryzysu gospodarczego (zwłaszcza w przypadku Hiszpanii, Grecji, Łotwy, Irlandii, Portugalii i Słowacji); zauważa, że średnio w Unii ubytek podatku VAT wzrósł o 5 punktów procentowych od początku kryzysu;
133. w związku z tym przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji, że ze 108 obecnie istniejących zastrzeżeń 21 zostało zgłoszonych przez same państwa członkowskie; zwraca uwagę, że dalsze 27 zastrzeżeń opiera się na fakcie, że krajowe ustawodawstwo nie jest zgodne z dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾; przyjmuje z zadowoleniem, że udało się usunąć 12 z 16 utrzymujących się od dawna zastrzeżeń;
134. ubolewa, że w Belgii, Finlandii i Polsce, które Trybunał Obrachunkowy odwiedził w ramach swych kontroli, ujawniono uchybienia w krajowym dozorcze celnym na szczeblu krajowym w zakresie kontroli po zwolnieniu towarów i w zakresie analizy ryzyka; wzywa Komisję do wyeliminowania tych uchybień;
135. wnioskuje z powyższych kontroli, jak również z kontroli Komisji przeprowadzonych w roku 2010 i 2011, że podobne uchybienia mogłyby pojawić się również w innych krajach, wzywa zatem państwa członkowskie i Komisję do nasilenia dozoru celnego, zwłaszcza w dużych portach; zwraca się do Komisji o przedłożenie sprawozdania w tej sprawie podczas przygotowania absolutorium za rok 2013;
136. jest zaniepokojony, że nałożone, ale jeszcze niezapłacone, kary w wysokości 200 mln EUR nie mają jakiegokolwiek pokrycia;
137. odnotowuje w oparciu o pismo komisarza Šemeta z dnia 12 kwietnia 2013 r. ⁽³⁾, że wprowadzenie zmodernizowanego kodeksu celnego nie jest obecnie możliwe ze względu na trudności techniczne;
138. odnotowuje komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania” z dnia 6 grudnia 2012 r. (COM(2012) 722) oraz odpowiedzi Komisji z dnia 26 września 2013 r. (COM(2013) 349);
139. przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie komisarza Šemeta, że do dnia 1 maja 2014 r. przedstawi Parlamentowi przegląd działań mających na celu zwalczanie oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania;
140. uważa, że oszustwo związane z VAT, a zwłaszcza tak zwane oszustwo karuzelowe lub oszustwo typu „znikający podmiot gospodarczy”, zakłóca konkurencję, pozbawia budżety krajowe istotnych zasobów i szkodzi budżetowi Unii; zwraca się do Komisji o użycie wszelkich środków w celu wyegzekwowania od państw członkowskich wypełniania obowiązku terminowego dostarczania informacji Komisji; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie obietnicę komisarza dotyczącą przedstawienia Parlamentowi do dnia 1 maja 2014 r. przeglądu realizacji inicjatyw podjętych z myślą o zwalczaniu uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, które to praktyki mają miejsce w Unii i w stosunkach w państwami trzecimi;

⁽¹⁾ Badanie mające na celu liczbowe określenie i analizę ubytku podatku VAT w 27 państwach członkowskich UE – sprawozdanie końcowe (TAXUD/2012//EN/316) http://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation/vat/key_documents/reports_published/index_de.htm

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ ARES(2013) 684754.

Rolnictwo

Wsparcie rynku i płatności bezpośrednie

141. ubolewa, że w płatnościach z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) na 2012 r. wystąpiły istotne błędy i że zbadane systemy nadzoru i kontroli płatności uznanych jako wydatki były częściowo skuteczne, a także ubolewa z powodu wzrostu najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu do 3,8 % (2011 r.: 2,9 %);
142. stwierdza, że w przypadku znacznej liczby transakcji, w których wystąpiły błędy, Trybunał Obrachunkowy uważa, że władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami pozwalającymi wykryć i skorygować te błędy; wzywa Trybunał Obrachunkowy do przedłożenia dokładnych informacji na ten temat;
143. wyraża głębokie zaniepokojenie, że krytyczne uwagi Trybunału Obrachunkowego zawarte w sprawozdaniu rocznym za rok budżetowy 2012 oraz wykryte przez niego uchybienia systemowe, szczególnie w odniesieniu do kwalifikowalności trwałych użytków zielonych, już od 2007 r. były przedmiotem wcześniejszych sprawozdań Trybunału Obrachunkowego; zauważa wyjaśnienia Komisji i wnioskuje, by w ramach dialogu spornego Komisja i Trybunał Obrachunkowy uzgodniły właściwą ocenę kryteriów kwalifikowalności trwałych użytków zielonych;
144. zwraca szczególną uwagę na fakt, że najczęściej występujące błędy poprawności odnoszą się do zawyżonych deklaracji powierzchni i błędów administracyjnych, a poważniejsze błędy poprawności odnoszą się głównie do zawyżonych płatności za trwałe użytki zielone; ubolewa nad tym, że w niektórych państwach członkowskich nie wykryto zawyżonych deklaracji w kontrolach krzyżowych zadeklarowanych działek na podstawie LPIS, ponieważ na bazie danych LPIS można polegać tylko częściowo;
145. zwraca uwagę, że kontrola przeprowadzona przez Trybunał Obrachunkowy obejmowała również wymogi wzajemnej zgodności i że przypadki, w których wymogi wzajemnej zgodności nie zostały spełnione, były traktowane jako błędy, o ile dało się udowodnić, że naruszenie występowało już w roku, w którym rolnik ubiegał się o pomoc;
146. wskazuje, że Trybunał Obrachunkowy uwzględnił niedociągnięcia w obszarze wzajemnej zgodności przy obliczaniu poziomu błędu, zauważając, że w opinii Komisji wzajemna zgodność nie dotyczy kwalifikowalności do płatności, ale jedynie prowadzi do kar administracyjnych⁽¹⁾;
147. podkreśla, że „poziom błędu należy postrzegać z dużą ostrożnością i nie można traktować go jako ogólnej oceny spełnienia wymogów wzajemnej zgodności przez rolnika”, ponieważ Trybunał Obrachunkowy ograniczył kontrolę do określonych wymogów wzajemnej zgodności⁽²⁾;
148. wyraża głębokie zaniepokojenie, że kontrole Trybunału Obrachunkowego ponownie wykazały, iż na skuteczność systemu zarządzania i kontroli (IACS) negatywny wpływ mają głównie niedokładne bazy danych wykorzystywane do kontroli krzyżowych; zwraca szczególną uwagę na fakt, że w skontrolowanych w Anglii i Irlandii Północnej systemach identyfikacji działek rolnych stwierdzono poważne uchybienia;
149. ubolewa również, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził uchybienia w odniesieniu do poprawności płatności, ale również w odniesieniu do jakości pomiarów przeprowadzanych na miejscu, w przypadku trzech skontrolowanych agencji płatniczych w Anglii, Irlandii Północnej i Luksemburgu;
150. podziela wątpliwości Trybunału Obrachunkowego co do zmiany procedury DG AGRI dotyczącej obliczania poziomu błędu resztowego w zakresie pomocy oddzielonej od wielkości produkcji w 2012 r., ponieważ uwzględniła ona, że statystyki kontroli mogą być obciążone niedociągnięciami mającymi wpływ na ich wiarygodność oraz że nie obejmują one wszystkich elementów składających się na poziom błędu resztowego;
151. ubolewa, że rezultaty tej nowej procedury potwierdzają, że na podstawie statystyk państw członkowskich z kontroli, oświadczeń dyrektorów agencji płatniczych oraz prac przeprowadzonych przez jednostki certyfikujące można uzyskać jedynie ograniczoną pewność; apeluje o zastosowanie tego nowego podejścia do wszystkich wydatków WPR w następnym rocznym sprawozdaniu z działalności DG AGRI;

⁽¹⁾ Przepis 15, pkt 3.9 sprawozdania rocznego za rok 2012.

⁽²⁾ Wymogi podstawowe w zakresie zarządzania oraz utrzymania dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska (GAEC).

152. wyraża ubolewanie, że z siedmiu zaleceń wydanych przez Trybunał Obrachunkowy w sprawozdaniach rocznych za rok budżetowy 2009 i 2010 Komisja wdrożyła jedynie dwa zalecenia w przeważającej mierze, natomiast cztery pod pewnymi względami;
153. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, że kwalifikowalność gruntów, w szczególności trwałych użytków rolnych, powinna być poprawnie zarejestrowana w systemie identyfikacji działek rolnych (zob. pkt 3.13, 3.25 i ramka 3.3 sprawozdania rocznego za 2012 r.); nalega, aby Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozwiązała problemy dotyczące trwałych użytków rolnych i zapewniła ich poprawne rejestrowanie w systemie identyfikacji działek rolnych; nalega, aby Komisja co sześć miesięcy informowała Parlament o czynionych postępach;
154. wzywa Komisję i państwa członkowskie do niezwłocznego podjęcia natychmiastowych działań zaradczych, jeżeli systemy administracyjne i kontroli lub bazy danych ZSZiK zostaną uznane za niesprawne lub nieaktualne;
155. w tym kontekście ubolewa, że kontrole Trybunału Obrachunkowego i Komisji przeprowadzone w 2006 i 2007 r. wykazały uchybienia w systemie identyfikacji działek rolnych w Portugalii i Francji, podczas gdy dyrektor generalny DG AGRI dopiero w 2011 r., w odniesieniu do Portugalii, a Francji dopiero w 2012 r., włączył z tego powodu do jego rocznego sprawozdania z działalności zastrzeżenie wraz z planem działania;
156. uważa, że negatywne skutki dla skutecznej ochrony budżetu Unii mogą wynikać z jakiegokolwiek opóźnienia w przedstawianiu zastrzeżeń wraz z wnioskiem o plan działania, i zwraca uwagę, że w tej kwestii na Komisji spoczywa szczególna odpowiedzialność;
157. odnotowuje z głębokim zaniepokojeniem, że w latach 2008, 2009 i 2010 w skontrolowanych we Włoszech i Hiszpanii systemach identyfikacji działek rolnych Trybunał Obrachunkowy stwierdził uchybienia systemowe i że od 2007 r. uchybienia w systemach identyfikacji rolnych stwierdzone zostały w dwunastu państwach członkowskich⁽¹⁾; przyjmuje do wiadomości odpowiedź Komisji i władz hiszpańskich, w której stwierdzono, że w Hiszpanii, mimo ograniczonych skutków uchybień, wprowadzono system ich korekty za pomocą współczynnika kwalifikowalności, który włączono do warunków obowiązujących w następnym okresie;
158. podziela zaniepokojenie Trybunału Obrachunkowego z powodu powolności procedur zgodności powodujących korekty finansowe (pkt 4.31 sprawozdania rocznego za rok 2012) i ubolewa nad tym, że przy objęciu próbą procedur zgodności okazało się, że w roku 2012 rzeczywisty czas trwania (ponad cztery lata) był dwukrotnie dłuższy niż czas ustalony w wewnętrznych wskaźnikach referencyjnych Komisji, co ostatecznie doprowadziło do znacznych zaległości; zauważa fakt, że postępowanie kontrydiktoryjne, mechanizm procedury pojednawczej oraz obliczenie korekt sprawiają, że trudno jest wykonać procedury rozliczania zgodności w terminie; oczekuje, że Komisja dołoży wszelkich starań, by skrócić czas trwania procedur zgodności w standardowych przypadkach do maksymalnie dwóch lat⁽²⁾;
159. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia, że płatności opierają się na wynikach kontroli, a kontrole na miejscu są wymaganej jakości, by móc wiarygodnie określać kwalifikowalne obszary;
160. wzywa Komisję do zagwarantowania, że koncepcja i jakość prac przeprowadzanych przez dyrektorów agencji płatniczych oraz jednostki certyfikujące stanowią wiarygodną podstawę oceny legalności i prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń;

Rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie

161. ubolewa, że w obszarze „rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie” w 2012 r. wystąpiły istotne błędy i że zbadane systemy nadzoru i kontroli płatności uznanych jako wydatki były częściowo skuteczne - a w jednym przypadku nieskuteczne, a także ubolewa z powodu wzrostu najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów do 7,9 % (2011 r.: 7,7 %);

⁽¹⁾ Litwa, Słowacja, Cypr, Malta, Włochy, Hiszpania, Zjednoczone Królestwo, Francja, Grecja, Portugalia, Austria, Szwecja (zob. sprawozdania roczne od 2007 r.).

⁽²⁾ Zob. odpowiedź na skierowane przez komisarza Ciołosa zapytanie pisemne nr 12, wysłuchanie z dnia 17 grudnia 2013 r.: przeciętny czas trwania kontroli z korektami finansowymi po procedurze po postępowaniu pojednawczym to 1 124 dni.

162. stwierdza, że w przypadku znacznej liczby transakcji, w których wystąpiły błędy, Trybunał Obrachunkowy uważa, że władze krajowe dysponowały wystarczającymi informacjami pozwalającymi wykryć i skorygować te błędy; wzywa Trybunał Obrachunkowy do przedłożenia dokładnych informacji na ten temat;
163. wskazuje, że podobnie jak w 2011 r., znaczna część (65 %) najbardziej prawdopodobnego poziomu błędów stwierdzonego przez Trybunał Obrachunkowy dotyczyła działań innych niż obszarowe, i podkreśla, że większość błędów kwantyfikowalnych wynikała z niespełnienia przez beneficjentów warunków kwalifikowalności, zwłaszcza w zakresie zobowiązań rolnośrodowiskowych, specjalnych wymogów obowiązujących w projektach inwestycyjnych oraz przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych;
164. jest głęboko zaniepokojony faktem, że Trybunał znów wykrył poważne problemy przy wdrażaniu wymogów wzajemnej zgodności w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt; wzywa państwa członkowskie do poprawy w trakcie roku jakości kontroli bez wprowadzania dodatkowych obciążeń administracyjnych dla beneficjentów;
165. ponownie ubolewa nad stosowaniem przez Komisję w 2012 r. odmiennych metodologii kwantyfikacji błędów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych w obszarach polityki rolnictwa i polityki spójności, przy czym obie z nich nie są zgodne z metodologią Trybunału Obrachunkowego; wzywa Komisję i Trybunał Obrachunkowy do niezwłocznego ujednoczenia trybu postępowania w przypadku błędów w dziedzinie udzielania zamówień publicznych w ramach zarządzania dzielonego oraz do zdania sprawozdania z tych zmian organowi udzielającemu absolutorium;
166. ponownie wyraża swoje zaniepokojenie faktem, że gdy beneficjentami były organy publiczne, wykryto dużą ilość błędów, i że błędy te dotyczyły takich kwestii, jak zgłaszanie niekwalifikowalnego podatku VAT lub nieprzestrzeganie przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych; wzywa dlatego Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by obowiązujące przepisy były egzekwowane w lepszy sposób;
167. ubolewa, że Trybunał Obrachunkowy wykrył uchybienia⁽¹⁾ w systemach nadzoru i kontroli Francji, Szwecji, Niemiec, Polski, Bułgarii i Rumunii w odniesieniu do rozwoju obszarów wiejskich, i że skontrolowane przez Trybunał trzy elementy, tj. systemy zarządzania i kontroli służące zapewnieniu prawidłowych płatności, systemy kontroli oparte na kontrolach na miejscu oraz systemy służące zapewnieniu wdrażania i kontroli wzajemnej zgodności wykazywały uchybienia;
168. stwierdza z zaniepokojeniem, że uchybienia wykryte w ww. państwach członkowskich odpowiadają dosyć dokładnie tym uchybieniom, które zostały stwierdzone i zgłoszone w dalszych sześciu państwach członkowskich poddanych kontroli w 2011 r. (Dania, Hiszpania, Włochy, Węgry, Austria i Finlandia);
169. jest zaniepokojony, że tego rodzaju błędy mogą występować we wszystkich państwach członkowskich;
170. stwierdza z zaniepokojeniem, że najpoważniejsze niedociągnięcia wykryte przez Trybunał Obrachunkowy w tym roku dotyczyły nieskutecznych kontroli przepisów dotyczących postępowań o udzielenie zamówienia w Szwecji, Niemczech (Brandenburgia i Berlin), Polsce, Bułgarii i Rumunii oraz że na podstawie kontroli wykryto łącznie ponad 9 mln EUR niekwalifikowalnych wydatków wynikających z nieprzestrzegania przepisów dotyczących udzielania zamówień;
171. ubolewa, że z powodu różnicy w podejściach Trybunału Obrachunkowego i Komisji do kwestii finansowego rozliczenia rachunków Parlament nie może precyzyjnie ocenić wpływu na legalność i prawidłowość operacji leżących u ich podstaw; przyjmuje do wiadomości, że według Trybunału Obrachunkowego wyniki kontroli zgodności nie zostały w wystarczający sposób uwzględnione w decyzji w sprawie finansowego rozliczenia rachunków; domaga się, by w ramach dialogu spornej Komisja i Trybunał Obrachunkowy uzgodniły procedurę finansowego rozliczenia rachunków;
172. podziela zaniepokojenie Trybunału Obrachunkowego z powodu wykrytych uchybień w kontrolach zgodności w zakresie kontroli jakości, dokumentacji kontroli i sposobu oceny dowodów oraz formułowania wniosków;

⁽¹⁾ Wykryto głównie następujące uchybienia: niedociągnięcia w kontrolach administracyjnych dotyczących warunków kwalifikowalności i zobowiązań, np. niewykrycie niekwalifikowalnego podatku VAT lub podwójnego finansowania, niewystarczająco kompleksowa ocena racjonalności kosztów (Niemcy – Brandenburgia i Berlin, Polska, Rumunia i Szwecja), uchybienia w stosowaniu zmniejszeń lub odzyskiwaniu środków, niedociągnięcia w koncepcji i wdrażaniu systemu kontroli przestrzegania wzajemnej zgodności: niewystarczające krajowe standardy DKK lub niepoprawne wdrożenie dyrektywy w sprawie azotanów.

173. przyjmuje z zadowoleniem, że ogólna kwota nałożonych przez Komisję korekt finansowych zwiększyła się w ostatnich latach, podczas gdy udział korekt zryczałtowanych w 2012 r. uległ wyraźnemu zmniejszeniu; przyznaje jednocześnie, że korekty ryczałtowe – w pewnych okolicznościach – również mogą być odpowiednim sposobem na ochronę budżetu Unii;
174. podziela jednak zaniepokojenie Trybunału Obrachunkowego, że podczas stosowania korekt ryczałtowych nie uwzględnia się w wystarczający sposób charakteru i wagi danego naruszenia oraz że w przypadku decyzji dotyczącej zgodności problemem pozostaje długotrwałość procedury wydawania tych decyzji; uważa jednak, że korekty ryczałtowe są niezbędnym narzędziem w sytuacjach, gdy bardziej precyzyjne obliczenia są niewykonalne; domaga się w związku z tym, by Komisja określiła kryteria obliczania korekt ryczałtowych, które zapewnią należyte uwzględnienie charakteru i wagi uchybienia;
175. jest rozczarowany faktem, że Trybunał Obrachunkowy wykrył poważne uchybienia we wdrażaniu procedury wzmocnienia wiarygodności w czterech z pięciu państw członkowskich, które zastosowały tę nową procedurę: w Bułgarii i Rumunii w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz w Luksemburgu i Zjednoczonym Królestwie (Irlandii Północnej) w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG);
176. zwraca uwagę, że roczne sprawozdanie z działalności DG AGRI zawiera zastrzeżenie odnoszące się do całości wydatków EFRROW za 2012 r. i że zastrzeżenie to dotyczy jakości kontroli w niektórych państwach członkowskich oraz poziomu błędów stwierdzonego przez Trybunał Obrachunkowy;
177. ubolewa jednak, że zastrzeżenie DG AGRI do EFRROW wykazuje dwa słabe punkty: DG AGRI nie przedstawiła ani własnego ilościowego oszacowania poziomu błędów resztowego, ani nie oceniła, w przypadku każdej agencji płatniczej, czy na podstawie wyników przeprowadzonych przez siebie kontroli należy przyjąć wyższy poziom błędów;
178. wzywa państwa członkowskie do skutecznego przeprowadzania kontroli administracyjnych przy wykorzystaniu wszelkich stosownych informacji dostępnych agencjom płatniczym, ponieważ może to prowadzić do wykrywania i korygowania większości błędów;
179. wzywa Komisję do dalszego udostępniania państwom członkowskim sprawdzonych wytycznych i wsparcia poprzez systematyczne wstrzymywanie płatności, korekty finansowe zgodne ze skalą błędów, a także dodatkowo poprzez opracowanie krótkoterminowych i doraźnych planów działań;
180. wzywa Komisję do zapewnienia w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich jednakowego stosowania i przestrzegania jednolitych norm i procedur zarówno przez organy zatwierdzające, jak i organy kontroli; podkreśla, że stosowanie różnych norm przez organy zatwierdzające i organy kontroli doprowadziło w przeszłości do nieporozumień na szczeblu krajowych agencji płatniczych i wnioskodawców projektów, powodując opóźnienia i ograniczenia w zakresie wnioskowania o projekty; podkreśla, że wszelkie zmiany w procedurze składania i zatwierdzania wniosków o wsparcie z EFRROW mogą być wiążące wyłącznie w przyszłości i w związku z tym nie mają zastosowania do jakichkolwiek uprzednio zatwierdzonych projektów;
181. wzywa Komisję do zapewnienia, by wszelkie przyszłe wytyczne dotyczące warunków kwalifikowalności oraz kryteriów wyboru dla nowego okresu programowania EFRROW na lata 2014–2020 były określone również jako wspólne normy obowiązujące nie tylko właściwe organy krajowe i agencje płatnicze, ale też jego organy zatwierdzające i kontrolne; podkreśla, że wytyczne te powinny być sformułowane w taki sposób, by możliwa była ich praktyczna realizacja w terenie;
182. zauważa z rozczarowaniem, że sam dyrektor generalny DG AGRI w rocznym sprawozdaniu z działalności za 2012 r. oświadczył, że mimo sporządzenia przez Komisję obszernego planu działań w reakcji na wzrost poziomu błędów w odniesieniu do rozwoju obszarów wiejskich „uzyskanie znacznego wpływu na poziom błędów nie będzie możliwe przed 2014 r.”; zwraca uwagę, że Trybunał Obrachunkowy zgadza się z tą oceną w swym sprawozdaniu rocznym za rok budżetowy 2012;

183. podkreśla, że twierdzenie to uzasadnia wymaganie przez organ udzielający absolutorium oficjalnego zobowiązania się przez Komisję i niektóre państwa członkowskie, wraz z wiążącymi wymogami i terminami, do pełnego wdrożenia wszystkich działań naprawczych, o których mowa w ust. 40–67 niniejszej rezolucji, co doprowadzi do obniżenia poziomu błędów w przyszłości;
184. stwierdza, że – jak donosi Komisja – kwoty uznane za niemożliwe do odzyskania z EFRG z powodu niewypłacalności beneficjenta wynoszą 351,6 mln EUR od roku 2007; zauważa też, że od 2007 r. nie odzyskano kolejnych 6 mln EUR, ponieważ stwierdzono, że koszty odzyskania należności przekraczałyby odzyskaną kwotę; oczekuje corocznego przedstawiania tych kwot przez Komisję w jej rocznym sprawozdaniu z działalności oraz opracowania sposobów na zmniejszenie przez państwa członkowskie ryzyka finansowania beneficjentów zagrożonych niewypłacalnością;
185. zauważa, że zgodnie z art. 33 ust. 7 (EFRROW) rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005⁽¹⁾ państwo członkowskie może podjąć decyzję o zatrzymaniu procedury odzyskiwania środków w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 32 ust. 6 tego rozporządzenia wyłącznie po zakończeniu danego programu; zauważa, że wszystkie kwoty związane z długami EFRROW uznanymi za niemożliwe do odzyskania w latach budżetowych 2007–2012, tj. 0,9 mln EUR długu, nie zostały należycie uzasadnione; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, co zamierza w związku z tym uczynić;
186. zauważa, że niektóre państwa członkowskie prowadziły w ramach WRF na lata 2007–2013 programy wieloletnie, a niektóre agencje płatnicze były zobowiązane do odzyskiwania środków od beneficjentów nawet w przypadku drobnych kwot wynoszących kilka centów (ponieważ art. 33 ust. 7 w połączeniu z art. 32 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 miał zastosowanie dopiero po zakończeniu programu rozwoju obszarów wiejskich); jest zaniepokojony, że w przypadku tych drobnych kwot koszt ich odzyskania stanowczo przewyższał wysokość odzyskanych środków; stwierdza, że dla roku budżetowego 2013 i 2014 nie przewidziano zmian w odniesieniu do zainteresowanych państw członkowskich; zauważa, że Komisja została poinformowana o tym problemie na wczesnym etapie; dziwi się, że Komisja nie zareagowała szybciej, by zapobiec tak kłopotliwej dla Unii sytuacji; wzywa Komisję do przyjęcia bardziej proaktywnego podejścia do rozwiązywania takich trudności w nadchodzących WRF, jeżeli zostanie ona o nich zawiadomiona;

Zalecenia dotyczące płatności bezpośrednich i rozwoju obszarów wiejskich

187. popiera następujące zalecenia Trybunału Obrachunkowego: Komisja powinna zapewnić odpowiednie działania następcze we wszystkich przypadkach, w których Trybunał wykrył błędy, zaradzić uchybieniom występującym w prowadzonych przez nią kontrolach zgodności i rozwiązać problem utrzymujących się dużych opóźnień w procedurze rozliczania zgodności rachunków jako całości, udoskonalić swoją metodę ustalania korekt finansowych, tak aby lepiej uwzględniała ona naturę i wagę wykrytych naruszeń, a także zaradzić uchybieniom stwierdzonym w systemach związanych z udzielaniem zamówień i umowami o dotację;
188. popiera zalecenia i dobre praktyki służące zmniejszeniu liczby błędów poprzez unikanie nadmiernie rygorystycznego wdrażania przepisów, jak sugeruje analiza Parlamentu zatytułowana „Nadmiernie rygorystyczne wdrażanie w ramach EFRROW: w jakim stopniu przepisy krajowe niepotrzebnie komplikują procedury i w konsekwencji zwiększają ryzyko popełnienia błędów?”; zauważa, że istnieją takie rodzaje nadmiernie rygorystycznego wdrażania, w których korzyści przeważają nad kosztami i regulacje są uzasadnione („dobre” nadmiernie rygorystyczne wdrażanie) w przeciwieństwie do szeregu innych praktyk, w których nadmiernie rygorystyczne wdrażanie wydaje się nieproporcjonalne, a koszty przewyższają korzyści („złe” nadmiernie rygorystyczne wdrażanie); wzywa do zajęcia się problemem różnych rodzajów nadmiernie rygorystycznego wdrażania przepisów;
189. w związku z powyższym domaga się natychmiastowego wdrożenia tzw. „szybkich korzyści”, aby ocenić potencjalne koszty wraz z oczekiwanymi korzyściami politycznymi wynikające z realizacji ambitnych wymogów i zobowiązań, zająć się problematycznymi wymogami natury administracyjnej i proceduralnej, a także uniknąć dwuznacznych i niejasnych wymogów;
190. wnosi też o zmiany strukturalne prowadzące do rozwiązań długoterminowych, takich jak stała platforma wymiany wiedzy między instytucjami zarządzającymi a agencjami płatniczymi w całej Unii, aby konkretne organy EFRROW mogły uczyć się dzięki przykładom i najlepszym wzorcom podczas omawiania niejednoznacznych obszarów oraz nadmiernie skomplikowanych wymogów i kontroli; domaga się w związku z tym, by zapewnić dostęp do tej platformy we wszystkich państwach członkowskich;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 1).

Wnioski dotyczące wspólnej polityki rolnej

191. jest zdania, że sposób postępowania Komisji w przypadku uchybień stwierdzonych w systemie identyfikacji działek rolnych (zbyt długi czas trwania procedur kontroli zgodności, które pociągają za sobą korekty ryczałtowe, oraz spóźnione uwzględnianie planów działania i zastrzeżeń w rocznych sprawozdaniach z działalności) oznacza ryzyko finansowe dla budżetu Unii; apeluje o to, by w celu naprawienia uchybień w odniesieniu do systemu identyfikacji działek rolnych plany działań realizowano szybko; w przypadku niedotrzymania terminów wzywa do proporcjonalnego zmniejszenia lub zawieszenia płatności miesięcznych bądź płatności pośrednich na rzecz zainteresowanych państw członkowskich, w celu uniknięcia tworzenia ryzyka finansowego dla budżetu Unii;
192. zwraca uwagę w szczególności na to, że błędy wykryte we Francji i Portugalii w 2006 r. przez Trybunał Obrachunkowy i potwierdzone w 2008 r. przez Komisję nie zostały w 2012 r. nadal całkowicie usunięte przez te państwa członkowskie mimo decyzji o stosowaniu korekt ryczałtowych; podkreśla, że w latach 2006–2013 dokonywano płatności bezpośrednich, których legalność i prawidłowość nie była w pełni zagwarantowana; niepokoi się o budżet Unii, ponieważ nie przeprowadzono jeszcze korekt finansowych w przypadku środków niesłusznie wypłaconych w latach 2008–2013 we Francji i w latach 2010–2013 w Portugalii, do których wypłacenia doszło w wyniku nieusuniętych błędów w systemie identyfikacji działek rolnych, wykrytych w 2006 r.; odnotowuje jednak, że Komisja zastosowała korekty finansowe netto w odniesieniu do lat budżetowych przed 2008 r. w przypadku Francji i przed 2010 r. w przypadku Portugalii; apeluje do Komisji, aby zabezpieczyła budżet Unii przed całym ryzykiem finansowym wystąpienia takich błędów za pomocą korekt netto;
193. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania korekt finansowych netto wobec państw członkowskich w rolnictwie i polityce spójności (COM(2013) 934), w którym Komisja zobowiązała się nie tylko do przyspieszenia procedury kontroli zgodności, tak aby w standardowych sprawach decyzje o korektach finansowych zapadały dwa lata po przeprowadzeniu pierwszej kontroli, ale także zapowiedziała dostosowanie zasad wstrzymywania i zawieszania płatności w ramach wspólnej polityki rolnej do zasad stosowanych w przypadku funduszy w ramach polityki spójności; zwraca uwagę, że Parlament od wielu lat domagał się podjęcia tych dwóch zobowiązań, szczególnie w swojej rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2011 ⁽¹⁾;
194. zauważa, że wszystkie korekty finansowe w obszarze rolnictwa to korekty finansowe netto; uważa jednak, że aby uzyskać pełny efekt procedur zgodności konieczne jest przyspieszenie procedury oraz dalsza poprawa kryteriów i metod stosowania korekt finansowych netto wykraczających poza przewidziane nowe wytyczne, które będą się opierać na istniejących wytycznych ustanowionych przez Komisję już w dniu 23 grudnia 1997 r. ⁽²⁾;
195. podkreśla w szczególności, że zapowiadane przez Komisję skrócenie procedury kontroli zgodności pociągającej za sobą korekty finansowe może podlegać ocenie najwcześniej w połowie 2016 r., co w kontekście procedury udzielania absolutorium oznacza, że Parlament będzie analizował tę kwestię najwcześniej w latach 2017 i 2018;
196. popiera zastrzeżenia zgłoszone przez dyrektora generalnego DG AGRI:
- zastrzeżenie dotyczące poważnych uchybień w systemach płatności bezpośrednich w Bułgarii, Francji i Portugalii,
 - zastrzeżenie dotyczące wszystkich wydatków na rozwój obszarów wiejskich,
 - zastrzeżenie dotyczące uchybień w systemach nadzoru i kontroli produkcji ekologicznej,

zwraca się do nowo wybranego Parlamentu, aby domagał się od nowego komisarza zdecydowanego zobowiązania do zaradzenia tej sytuacji, w tym do przygotowania szczególnych uzgodnień z najbardziej narażonymi państwami członkowskimi z myślą o lepszej ochronie budżetu Unii;

⁽¹⁾ Dz.U. L 308 z 16.11.2013, s. 27.

⁽²⁾ Wytyczne Komisji, które opierają się na istniejących wytycznych, powinny zawierać dokładny opis kontroli głównych i dodatkowych w odniesieniu do poszczególnych środków w ramach WPR oraz określać stawki korekt ryczałtowych mających zastosowanie w poszczególnych przypadkach na podstawie kryteriów określonych w załączniku. Wytyczne te są dobrze ugruntowane i w większości przypadków zaskarżanych przez państwa członkowskie pomogły Komisji w uzyskaniu pozytywnych decyzji Trybunału Sprawiedliwości.

Polityka regionalna, energia i transport

197. podkreśla, że na politykę regionalną, która jest realizowana przede wszystkim ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i Funduszu Spójności (FS), przypada 96 % wydatków w tym obszarze, przy czym 97 % wydatków na politykę regionalną w 2012 r. pochodziło z EFRR (płatności w wysokości 27,5 mld EUR) i FS (płatności w wysokości 9,6 mld EUR);
198. stwierdza, że na 180 transakcji skontrolowanych przez Trybunał 88 (tj. 49 %) zawierało błędy; ponadto stwierdza, że na podstawie skwantyfikowanych błędów Trybunał szacuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów wynosi 6,8 %, co w porównaniu z poprzednim rokiem oznacza wzrost o 0,8 %; Komisja zaznacza, że gdyby Trybunał Obrachunkowy uwzględnił finansowe korekty ryczałtowe, poziom błędów pozostałby niezmienny;
199. podkreśla, że wyniki kontroli Trybunału Obrachunkowego wskazują na uchybienia podczas kontroli wydatków na pierwszym poziomie; zwraca uwagę, że w przypadku 56 % transakcji w ramach polityki regionalnej, w których wystąpiły błędy (kwantyfikowalne i/lub niekwantyfikowalne), organy państw członkowskich dysponowały według Trybunału Obrachunkowego informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę przynajmniej niektórych błędów przed poświadczaniem wydatków Komisji; ponadto zwraca uwagę, że głównym źródłem błędów jest finansowanie projektów, które są niezgodne z unijnymi i/lub krajowymi przepisami dotyczącymi udzielania zamówień publicznych lub nie spełniają warunków kwalifikowalności, a także rozliczanie kosztów niekwalifikowalnych;
200. zwraca uwagę na wieloletni charakter systemu zarządzania polityką spójności i podkreśla, że ostateczna ocena nieprawidłowości związanych z realizacją tej polityki będzie możliwa dopiero po zakończeniu okresu programowania;
201. uważa za niedopuszczalne, że od lat wciąż stwierdza się ten sam rodzaj błędów, i to często w tych samych państwach członkowskich; zauważa, że zawieszanie i wstrzymywanie płatności przez Komisję gwarantuje wykonywanie działań naprawczych w przypadkach wykrycia uchybień; zwraca się do Komisji, aby na podstawie tego stwierdzenia zaostrzyła inspekcje krajowych i regionalnych systemów zarządzania i kontroli oraz złądziła je w przypadku państw, w których systemy zarządzania i kontroli okazały się niezawodne;
202. podziela opinię Trybunału Obrachunkowego, że państwa członkowskie mają obowiązek zapobiegać nieprawidłowym wydatkom, wykrywać je i korygować oraz informować o tym Komisję; zwraca uwagę, że w związku z tym instytucje zarządzające i certyfikujące w państwach członkowskich odgrywają kluczową rolę, jeśli chodzi o zapewnienie prawidłowości wydatków zwracanych przez Komisję (pkt 5.12 sprawozdania rocznego za 2012 r.);
203. stwierdza, że Trybunał Obrachunkowy skontrolował systemy nadzoru i kontroli czterech organów kontroli w czterech krajach, uznając systemy nadzoru i kontroli w Belgii (Walonia), na Malcie i w Zjednoczonym Królestwie (Anglia, w przypadku Europejskiego Funduszu Społecznego – EFS) za częściowo skuteczne, natomiast na Słowacji za skuteczne;
204. z zadowoleniem przyjmuje, że od 2009 r. Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej oraz Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego skontrolowały 62 ze 112 organów kontroli; zauważa, że te organy kontroli są odpowiedzialne za 257 z 317 programów operacyjnych realizowanych ze środków EFRR/FS oraz 48 z 117 programów operacyjnych realizowanych ze środków EFS; ponadto zwraca uwagę, że 95 % środków z EFRR/FS na okres programowania 2007–2013 przypada na organy kontroli zbadane w ciągu tych czterech lat;
205. z zaniepokojeniem zauważa, że w przypadku 138 programów operacyjnych realizowanych ze środków EFRR/FS i EFS Trybunał Obrachunkowy zbadał sprawozdania krajowych organów kontroli, wielokrotnie stwierdzając uchybienia; odnotowuje, że w związku z powyższym Komisja podkreśla, że tam, gdzie Komisja uznała zgłoszony poziom błędów za niewiarygodny, w odpowiednich przypadkach zastosowano korekty ryczałtowe;
206. jest zaniepokojony, że Komisja wykorzystuje opinie z audytu, roczne sprawozdania z kontroli i deklaracje zarządcze, które wpływają do niej do dnia 15 lutego roku „n+1”, jako podstawę swojej analizy ryzyka oraz własnych kontroli, chociaż dokumenty te często zawierają nieprawidłowości; stwierdza, że z tego względu niemożliwa jest jednoznaczna analiza ryzyka;

207. dlatego wzywa Komisję, aby na podstawie własnej procedury kontrolnej (własne analizy ryzyka, sprawozdania Trybunału Obrachunkowego i inne źródła) przeprowadzała kontrole wśród beneficjentów końcowych i organów udzielających zezwolenia w tych państwach członkowskich w roku „n”, w których w roku „n-1” stwierdzono niedociągnięcia w systemach zarządzania i kontroli; domaga się wprowadzenia zrozumiałego automatycznego mechanizmu w tym celu;
208. domaga się, aby w okresie programowania 2014–2020 Komisja sama sprawdzała za pomocą własnego doboru próby wszystkie te programy operacyjne, które charakteryzują się wysokim poziomem wsparcia, wysoką częstotliwością błędów lub niedociągnięciami w systemach nadzoru i kontroli;
209. uważa, że Komisja powinna zobowiązać się do opracowania wytycznych dotyczących przeprowadzania własnych kontroli; wzywa Komisję do przedstawienia tych wytycznych przed rozpoczęciem procedury udzielania absolutorium za 2013 r.; w tym celu domaga się jasnych wskazówek, w jakim stopniu poddawano szczególnym kontrolom w przeszłości państwa członkowskie i programy, w przypadku których wykryto błędy, oraz jak można przyspieszyć korekty finansowe netto; podejście to powinno także znaleźć odzwierciedlenie w planowanym akcie delegowanym;
210. zdaje sobie sprawę, że według kryteriów państwa prawa „automatyzm karania” jest niedopuszczalny; dlatego domaga się, by Komisja dołożyła wszelkich starań w celu skrócenia postępowań kontradiktoryjnych, które poprzedzają wprowadzenie korekt netto lub wstrzymanie płatności; wzywa Komisję, by przed rozpoczęciem procedury udzielania absolutorium za 2013 r. zdała relację z dokonanych postępów;
211. ponadto przyjmuje z zadowoleniem, że od połowy 2010 r. do listopada 2013 r. Komisja dodatkowo skontrolowała organy kontroli, organy pośredniczące i odbiorców (77 kontroli dotyczących ponad 70 programów operacyjnych w 16 państwach członkowskich), aby upewnić się co do jakości kontroli zarządzania;
212. podkreśla, że według danych przedstawionych w sprawozdaniu z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej za 2012 r. płatności obciążone ryzykiem mieściły się w przedziale od 775,8 mln EUR (minimum) do 1 706,8 mln EUR (maksimum); zwraca uwagę, że w związku z tym Komisja zgłosiła 61 zastrzeżeń do programów lub ich części oraz 25 zastrzeżeń dotyczących reputacji, które odnoszą się głównie do Hiszpanii, Szwecji, europejskiej współpracy terytorialnej oraz Republiki Czeskiej; domaga się od Komisji dalszego dążenia do jak największego uproszczenia przepisów, aby jak najskuteczniej unikać błędów;
213. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽¹⁾ ustanawiające wspólne przepisy wprowadza szereg ulepszeń: pierwsza wypłata zaliczkowa dopiero po przyjęciu programu operacyjnego; anulowanie zobowiązania budżetowego trzy lata po wygaśnięciu programu („n+3”); obniżenie zaliczek; płatność 10 % obliczonej kwoty rachunku wstrzymuje się do momentu zatwierdzenia rozliczenia; umowy o partnerstwie mogą obejmować zalecenia dla poszczególnych krajów;
214. z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy na okres programowania 2014–2020, przyjęte w zwykłej procedurze ustawodawczej, w tym środki takie, jak wyznaczenie instytucji audytowych i certyfikujących, akredytacje instytucji audytowych, badanie audytowe i zatwierdzenie sprawozdań rachunkowych, korekty finansowe i korekty finansowe netto, proporcjonalna kontrola, warunki *ex ante* zmierzające do dalszego przyczynienia się do obniżenia poziomu błędów; w związku z tym popiera rosnące nastawienie na wyniki oraz tematyczną koncentrację polityki spójności, które powinny zapewnić wysoką wartość dodaną współfinansowanych operacji; z zadowoleniem przyjmuje definicję poważnego uchybienia i przewidywany wzrost poziomu korekt w przypadku powtarzających się uchybień;
215. ubolewa jednak, że również na mocy nowego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 ⁽²⁾ w sprawie EFRR Państwa członkowskie mogą zastępować nowymi projektami projekty zawierające błędy, które wykryto w roku „n”, co powoduje utratę istotnego czynnika zachęcającego do rzetelnego wykorzystania środków; jest zdania, że należy ograniczyć stosowanie tego przepisu w najwcześniejszym możliwym terminie i najpóźniej w 2020 r. gruntownie go zmienić;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289).

216. ponadto ubolewa, że w rozporządzeniu (UE) nr 1301/2013 nie zdefiniowano ostatecznie kryteriów oceny systemów („poważne uchybienia”) ani ustalania poziomu finansowych korekt ryczałtowych; oczekuje ustanowienia w akcie delegowanym szczegółowych i operacyjnych kryteriów, które umożliwią Komisji zastosowanie pojęcia „poważnego uchybienia”;
217. stwierdza, że w trakcie trwania procedury udzielania absolutorium odbył się szereg spotkań dwustronnych między sprawozdawcą a Komisją, dotyczących kwestii horyzontalnych w akcie delegowanym, precyzujących, jak jaśniej zdefiniować „poważne uchybienia” oraz jak zaostrzyć korekty finansowe w przypadku utrzymujących się poważnych uchybień; ubolewa nad tym, że propozycje Komisji Kontroli Budżetowej dotyczące poziomu korekt finansowych (dodatkowe stopy w wysokości 50 % i 75 %) nie zostały uwzględnione; ubolewa nad faktem, że w ostatnim projekcie aktu delegowanego (z dnia 4 lutego 2014 r.) pierwotny mechanizm automatycznego nakładania korekt finansowych wyższego szczebla – w przypadku gdy w kolejnym roku rozliczeniowym zidentyfikowano to samo poważne uchybienie – stał się mechanizmem opcjonalnym, wskutek czego osłabiony został wymóg ustanowienia przez państwa członkowskie systemów nadzoru i kontroli gwarantujących należyte zarządzanie finansami;
218. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie stosowania korekt finansowych netto wobec państw członkowskich (COM(2013) 934); ma jednak wątpliwości, czy dokumenty składane przez państwa członkowskie do dnia 15 lutego roku „n+1” stanowią solidną podstawę analizy ryzyka; ponadto stwierdza, że postępowanie kontradiktoryjne, które może prowadzić do wprowadzenia korekt netto, trwa cztery miesiące, czyli jest zbyt długie;
219. w kontekście wysokiego poziomu błędów w zamówieniach publicznych w ramach polityki spójności oraz uwzględniając seminarium Trybunału Obrachunkowego ze stycznia 2014 r. dotyczące zamówień publicznych, wzywa do bardziej rygorystycznego i natychmiastowego wdrożenia istniejących odnośnych przepisów w państwach członkowskich; oczekuje też lepszej koordynacji przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych na szczeblu wszystkich zainteresowanych stron oraz uproszczenia i harmonizacji zasad i korekt finansowych;
220. z zadowoleniem przyjmuje możliwość wprowadzenia dobrowolnych krajowych oświadczeń dotyczących zarządzania środkami przez państwa członkowskie w obszarach podlegających zarządzaniu dzielonemu;
221. zwraca się do Komisji o coroczne włączanie Parlamentu w odpowiednim czasie w prace dotyczące współfinansowania w ramach TEN-T/instrumentu „Łącząc Europę”, poprzez przekazywanie mu informacji o wybranych przedsięwzięciach dotyczących infrastruktury transportowej i kwotach na nie przeznaczonych; zwraca się do Komisji o coroczne przekazywanie Parlamentowi wykazu przedsięwzięć w dziedzinie transportu wraz z kwotami współfinansowania w ramach funduszy regionalnych i Funduszu Spójności;
222. wzywa Komisję do zdefiniowania i podjęcia szybkich działań przeciwdziałających słabości systemu audytu w obszarach polityki spójności;
223. popiera zastrzeżenie zgłoszone przez dyrektora generalnego DG REGIO dotyczące systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności/IPA na okres programowania 2007–2013 w 17 państwach członkowskich (72 programy) i 12 programach europejskiej współpracy terytorialnej; ponadto popiera zastrzeżenie dotyczące systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności/IPA na okres programowania 2000–2006 w 5 państwach członkowskich (11 programów); w związku z tym zwraca szczególną uwagę na następujące kwestie:
- organy kontroli wszystkich państw członkowskich muszą poważniej traktować swoje obowiązki kontrolne, aby trwale poprawić systemy zarządzania, nadzoru i kontroli,
 - Komisja musi przeprowadzać częstsze kontrole wśród beneficjentów końcowych i organów udzielających zezwolenia w tych państwach członkowskich w roku „n”, w których w roku „n-1” stwierdzono uchybienia w systemach zarządzania i kontroli,
 - Komisja musi zobowiązać się do kontrolowania wszystkich programów operacyjnych przynajmniej raz w okresie programowania,
 - Komisja musi odpowiednio wcześniej przed procedurą udzielania absolutorium za 2013 r. zdać sprawozdanie z operacyjnej możliwości stosowania terminu „poważne uchybienia” w akcie delegowanym oraz z wynikających stąd korekt finansowych netto,

zwraca się do nowo wybranego Parlamentu, aby domagał się od nowego komisarza zdecydowanego zobowiązania do zaradzenia tej sytuacji, w tym do przygotowania szczególnych uzgodnień z najbardziej narażonymi państwami członkowskimi z myślą o lepszej ochronie budżetu Unii;

224. podkreśla, że rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ oznacza, iż przedsiębiorstwa nie mogą otrzymywać środków wspólnotowych na inwestycje, które prowadzą do likwidowania miejsc pracy w tym samym przedsiębiorstwie w innym regionie UE; dlatego też z zadowoleniem odnosi się do faktu, że Komisja rozpoczęła analizę ewentualnych relokalizacji w przypadku realizacji dużych przedsięwzięć na ponad 50 mln EUR podlegających bezpośredniej kontroli przez Komisję; oczekuje, że Komisja zbada zasięg tego rodzaju nadużyć środków UE w związku z realizacją przedsięwzięć na kwoty poniżej 50 mln EUR oraz przedsięwzięć objętych zarządzaniem dzielonym; oczekuje również, że Komisja dołoży starań, aby środki unijne wypłacone niezgodnie z zasadami zostały zwrócone;
225. domaga się, aby Komisja dołożyła starań, by unijne środki strukturalne nie były wykorzystywane do bezpośredniego lub pośredniego wspierania relokalizacji usług lub produkcji do innych państw członkowskich;
226. zwraca się do nowo wybranego Parlamentu, aby dopilnował, by kwestię usunięcia uchyleń wykrytych w polityce rolnej i polityce regionalnej potraktowano w programie prac nowej Komisji jako pilne zadanie;
227. zwraca się do nowo wybranego Parlamentu, aby w ramach procedury pisemnej poprzedzającej przesłuchania kandydatów na członków nowej Komisji podniósł kwestię wskazanych powyżej niedociągnięć w polityce rolnej i polityce regionalnej oraz zażądał podjęcia odpowiednich zobowiązań w celu zapewnienia lepszej ochrony budżetu Unii;
228. zwraca się do nowo wybranego Parlamentu o przeanalizowanie wszystkich możliwości prawnych zgodnie z powyższymi konkluzjami, tak aby w ramach śródkresowego przeglądu wieloletnich ram finansowych móc w stosownych przypadkach wprowadzić dalsze usprawnienia legislacyjne;

Grupa zadaniowa Komisji ds. Grecji

229. docenia prace grupy zadaniowej ds. Grecji; zauważa, że ze 181 projektów priorytetowych zidentyfikowanych przez grupę następujące projekty – na kwotę 415,7 mln EUR – narażone są na ryzyko:
- nowy port w Igumenitsa, faza C, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 81,25 mln EUR,
 - podmiejski pociąg na odcinku Pireus-3–Gefyres, ze współfinansowanym budżetem w wysokości 70 mln EUR,
 - budowa moło w porcie Simi, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 4,1 mln EUR,
 - krajowy rejestr, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 41,9 mln EUR,
 - kataster, ze współfinansowanym budżetem w wysokości 130 mln EUR,
 - e-bilet, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 34,76 mln EUR,
 - odnowa jeziora Karla, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 41 mln EUR,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1).

- modernizacja drogi dojazdowej do składowiska odpadów drugiej jednostki geograficznej prefektury Aitolo Akarnania, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 11,4 mln EUR,
- modernizacja (poszerzenie) drogi powiatowej Velo-Stimagka-Kutsi-Nemea, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 7,1 mln EUR,
- wymiana centralnej magistrali wodnej na Zakynthos, z zatwierdzoną kwotą w wysokości 9,6 mln EUR,

zwraca się do Komisji o szczegółowe informowanie Parlamentu o problemach napotkanych podczas realizacji tych projektów;

230. domaga się, aby Komisja oceniła możliwość ustanowienia zespołu zadaniowego dla państw członkowskich, które mają trudności z wdrażaniem środków unijnych;

Zatrudnienie i sprawy socjalne

231. podkreśla, że polityka zatrudnienia i polityka społeczna jest realizowana przede wszystkim ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), który zapewnia ok. 11 782 mln EUR, tj. 97 % środków;
232. stwierdza, że na 180 transakcji skontrolowanych przez Trybunał 63 (tj. 35 %) zawierało błędy; zwraca uwagę, że na podstawie skwantyfikowanych błędów w 31 transakcjach Trybunał Obrachunkowy szacuje, że prawdopodobny poziom błędów wynosi 3,2 %, co w porównaniu do poprzedniego roku oznacza wzrost o 1 %; zauważa, że Komisja zaznacza, iż gdyby Trybunał uwzględnił finansowe korekty ryczałtowe wdrożone w 2012 r. – które w jednym państwie członkowskim były szczególnie wysokie (ryczałt 25 %) – poziom błędów pozostałby niezmienny, czyli bliski progu istotności;
233. podkreśla, że wyniki kontroli Trybunału Obrachunkowego wskazują na uchybienia podczas kontroli wydatków na pierwszym poziomie; zwraca uwagę, że podobnie jak w ubiegłych latach Trybunał Obrachunkowy uważa, że w przypadku 67 % transakcji, w których wystąpiły błędy (zarówno kwantyfikowalne, jak i niekwantyfikowalne), organy państw członkowskich dysponowały informacjami, które umożliwiły wykrycie i korektę przynajmniej niektórych błędów przed poświadczaniem wydatków Komisji; ponadto zwraca uwagę, że głównym źródłem błędów jest rozliczanie kosztów niekwalifikowalnych oraz naruszenia przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych;
234. popiera zamysł Komisji, by powszechnie wprowadzić przy rozliczeniach „uproszczone opcje kosztów”, które istnieją od 2007 r., i wzywa państwa członkowskie do stosowania uproszczonych opcji kosztów, ilekroć jest to możliwe, gdyż dzięki temu – jak potwierdza Trybunał Obrachunkowy – projekty staną się mniej podatne na błędy;
235. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowe rozporządzenie w sprawie EFS⁽¹⁾ rozszerza możliwości stosowania uproszczonych opcji kosztów; dzięki temu od 2014 r. można rozliczać płatności ryczałtowe do wysokości 100 000 EUR, a w przypadku projektów wspieranych ze środków publicznych kwotą mniejszą niż 50 000 EUR stosowanie uproszczonych opcji kosztów jest obowiązkowe;
236. uważa, że plan Komisji, aby do 2017 r. stosować uproszczone opcje kosztów w odniesieniu do 50 % transakcji w ramach EFS, należy uznać za minimum, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do zadbania o przekroczenie tej liczby przy wdrażaniu uproszczonych opcji kosztów; wzywa Komisję, by przed rozpoczęciem procedury udzielania absolutorium za 2013 r. zdała relację z postępów przy wdrażaniu uproszczonych opcji kosztów przez państwa członkowskie;
237. stwierdza, że Trybunał Obrachunkowy skontrolował systemy nadzoru i kontroli czterech organów kontroli w czterech krajach, uznając systemy nadzoru i kontroli w Belgii (Walonia), na Malcie i w Zjednoczonym Królestwie (Anglia) za częściowo skuteczne, natomiast na Słowacji za skuteczne;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470).

238. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie ogólnego sprawozdania na temat wyników tematycznej kontroli weryfikacji zarządzania przeprowadzonych przez państwa członkowskie; zwraca uwagę, że sprawozdanie to wskazuje na znaczne uchybienia organów kontroli: struktura raportowania organów zarządzających i organów pośredniczących wykazuje niedociągnięcia, kontrole często mają czysto formalny charakter, dochodzi do naruszeń przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych, powierzaniu zadań nie towarzyszą szkolenia i nadzór, a także brakuje zdolności administracyjnych i instrukcji, i przyjmuje z zadowoleniem zawarte w tym sprawozdaniu zalecenia, w tym wdrażanie uproszczonych opcji kosztów wraz z seminariami na temat uproszczenia we wszystkich państwach członkowskich, lepsze zarządzanie za sprawą wyspecjalizowanych zespołów ds. weryfikacji kosztów, większą liczbę kontroli beneficjentów na miejscu, lepszy nadzór nad organami delegowanymi oraz dostosowanie przez organy zarządzające liczby pozwoleń do faktycznych możliwości zarządzania, a także plany działania w razie stwierdzenia uchybień;
239. jest poważnie zaniepokojony, że Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia dostosowała zgłoszony przez państwa członkowskie poziom błędu lub uznała go za niewiarygodny w przypadku 13 ze 117 rocznych sprawozdań z kontroli (w roku 2011 miało to miejsce w przypadku 42 ze 117 rocznych sprawozdań z kontroli); jest to szczególnie niepokojące, ponieważ Komisja wykorzystuje opinie z audytu, roczne sprawozdania z kontroli i deklaracje zarządcze państw członkowskich jako podstawę swojej analizy ryzyka oraz własnych kontroli,
240. uznaje fakt, że Komisja skontrolowała w ostatnim okresie programowania 85 z 91 krajowych organów kontroli; zwraca uwagę, że organy te są odpowiedzialne za 111 programów operacyjnych lub 99 % dostępnych środków;
241. ubolewa, że sprawozdanie z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia za 2012 r. zawiera zastrzeżenie wobec kwoty 68 mln EUR na płatności dokonane w okresie programowania 2007–2013, dotyczące 27 ze 117 programów operacyjnych (9 w Hiszpanii, 4 we Włoszech, 3 w Zjednoczonym Królestwie), i zauważa, że w wymaganych przypadkach przyjęto procedury wstrzymania i zawieszenia; podkreśla konieczność uproszczenia;
242. z zadowoleniem przyjmuje ścisłe stosowanie wstrzymywania lub zawieszania płatności; podziela pogląd Komisji, że są to niezwykle skuteczne instrumenty; zwraca uwagę, że w sprawozdaniu z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia za 2012 r. podano, że w okresie sprawozdawczym 38 razy nakazano wstrzymanie płatności o wartości 881,7 mln EUR (w 2013 r. 29 razy, wartość 389,5 mln EUR) oraz dwa razy zawieszenie płatności od dnia 31 grudnia 2012 r. (Niemcy);
243. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji dotyczące uproszczenia i nadmierne rygorystycznego wdrażania w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Społecznego ⁽¹⁾ i wzywa Komisję, by nie rezygnowała z walki o uproszczenie administracji w państwach członkowskich;
244. podkreśla, że w dziedzinie polityki społecznej coraz częściej dochodzi do poważnych konfliktów między kompetencjami państw członkowskich a kompetencjami Unii; wzywa Komisję, by szanowała zasadę państwa socjalnego zapisaną w konstytucjach wielu państw członkowskich, i dostrzega w związku z tym duży potencjał oszczędności dla budżetu Unii;
245. domaga się prowadzenia polityki ograniczenia bezrobocia wśród młodych ludzi, przynoszącej unijną wartość dodaną; dostrzega rolę Unii szczególnie we wzmacnianiu infrastruktury szkolenia i doskonalenia zawodowego; w tym kontekście domaga się „uczciwej” europejskiej polityki wsparcia, która w dużo większym stopniu skoncentruje się na transferze wiedzy z państw członkowskich o niskiej stopie bezrobocia wśród młodych ludzi do państw członkowskich o wysokiej stopie bezrobocia wśród młodzieży, nie wzbudzając jednak złudnych oczekiwań i nie składając dalszych obietnic w kwestiach, za które Unia nie jest w pierwszej kolejności odpowiedzialna;
246. krytykuje fakt, że Komisja nie spełniła wielokrotnie ponawianych żądań Parlamentu, by podać wysokość środków Unii przeznaczonych na poprawę struktury szkoleń w okresie wsparcia 2007–2013 w ujęciu liczbowym i procentowym;

⁽¹⁾ EMPL H1/JJJ/DV vggk (2013), 13 listopada 2013 r.

247. stwierdza, że niemożliwe jest pokazanie unijnym obywatelom i podatnikom, co osiągnięto dzięki miliardowym płatnościom z EFS i funduszy strukturalnych na zwalczanie bezrobocia wśród ludzi młodych; zwraca uwagę na fakt, że podmioty wdrażające instrumenty rynku pracy w terenie zaprzeczają, jakoby nie prowadzono statystyk na ten temat; w tym kontekście zauważa istotną rolę państw członkowskich w dostarczaniu statystyk i regularnych sprawozdań w oparciu o wskaźniki wpływu środków unijnych wykorzystywanych na zwalczanie bezrobocia wśród młodych ludzi; przypomina Komisji o jej obowiązku rozliczenia się z wykorzystania pieniędzy unijnych podatników na zwalczanie bezrobocia wśród ludzi młodych; uznaje za niewystarczające wyniki unijnej polityki wsparcia, zwłaszcza wobec rozbudzonych oczekiwań obniżenia bezrobocia wśród młodzieży;
248. zauważa potrzebę zintegrowanego podejścia i komplementarności środków zwalczania bezrobocia wśród młodych ludzi na szczeblu unijnym i krajowym, w tym również z innymi programami i instrumentami finansowanymi przez Unię, które mogłyby pomóc zmniejszyć poziom bezrobocia wśród młodych ludzi, takimi jak „Horyzont 2020”, „Erasmus+” i „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”; uważa, że zapewni to wydajne i skuteczne wykorzystywanie unijnych środków oraz wartość dodaną krajowej polityki wobec starań na szczeblu Unii;
249. domaga się na przykład wyjaśnienia w sprawie ogromnego nadużycia finansowego związanego z EFS w Hiszpanii; przyjmuje do wiadomości, że nadużycie to polegało na organizowaniu przedsięwzięć w zakresie kształcenia i szkolenia, które miały się odbywać czysto fikcyjnie w internecie z udziałem nieistniejących uczestników, przy czym wysokość dotacji zależała w tym przypadku od liczby zapisanych uczestników; jest zaniepokojony, ponieważ chodzi tu o wiele milionów euro; oczekuje od Komisji informacji na temat tego, dlaczego żaden z organów kontrolnych hierarchii obowiązków w zakresie kontroli, przewidzianej w rozporządzeniu w sprawie funduszu (Trybunał Obrachunkowy w Madrycie, Trybunał Obrachunkowy Hiszpanii, Komisja UE–DG EMPL, Trybunał Obrachunkowy UE), nie zwrócił uwagi na tę sprawę, i czy był w nią włączony OLAF; domaga się wyjaśnienia, czy Trybunał Obrachunkowy UE wiedział o sprawie; żąda informacji na temat tego, ile podobnych przypadków miało miejsce w przeszłości (np. w Niderlandach i innych państwach członkowskich);
250. ponawia apel o monitorowanie instrumentów finansowych, w szczególności EFS, Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, odpowiednich elementów Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej i europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress, oraz o pomiar ich wyników w odniesieniu do konkretnych celów polityki ustanowionych w strategii „Europa 2020”, a także w rocznym procesie politycznym w ramach europejskiego semestru;
251. poddaje krytyce fakt, że Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności nie zawiera przepisów gwarantujących skuteczną kontrolę zewnętrzną; ubolewa, że zgodnie z art. 24 (Rada Audytorów) przepisów towarzyszących porozumieniu tylko jeden jej członek może być wyznaczony przez Trybunał Obrachunkowy, podczas gdy dwóch członków można mianować na wniosek przewodniczącego;
252. jest zaniepokojony postanowieniami art. 24 ust. 6 przepisów towarzyszących porozumieniu i określoną tam procedurą polegającą tylko na poinformowaniu Parlamentu przez wysłanie mu sprawozdania rocznego rady audytorów; podkreśla przysługujące Parlamentowi prawo do debaty nad rocznym sprawozdaniem z radą audytorów w obecności rady zarządzającej ESM;

Stosunki zewnętrzne

253. z zaniepokojeniem stwierdza, że Trybunał Obrachunkowy szacuje, iż najbardziej prawdopodobny poziom błędów w dziedzinie stosunków zewnętrznych, pomocy zewnętrznej i rozszerzenia wynosi 3,3 % (w 2011 r. 1,1 %);
254. podkreśla, że wzrost poziomu błędów należy rozpatrywać również w świetle nowej metody doboru próby opracowanej przez Trybunał Obrachunkowy, przy czym próba ta obejmowała w 2012 r. jedynie płatności okresowe, płatności końcowe i rozliczone zaliczki;
255. z zaniepokojeniem zauważa, że wszystkie błędy wykryte przez Trybunał Obrachunkowy dotyczyły transakcji, które w zasadzie były przedmiotem kontroli Komisji, jednak podczas tych kontroli nie udaremniono ani nie wykryto żadnego z tych błędów;

256. przypomina, że zmiana metody doboru próby Trybunału Obrachunkowego umożliwia porównanie poziomu błędów przy zarządzaniu dzielonym (5,3 %) z poziomem błędów przy zarządzaniu scentralizowanym (4,3 %), i w związku z tym zwraca uwagę, że wynik Komisji w dziedzinie stosunków zewnętrznych jest dość dobry;
257. zwraca uwagę, że poziom błędów resztowego, określony w sprawozdaniu z kontroli zleconym przez EuropeAid i wykonanym przez Moore and Stephens, wynosi 3,63 % i jest wyższy niż roczny poziom błędów szacowany przez Trybunał Obrachunkowy; podkreśla, że przeczy to argumentowi Komisji, iż z powodu przeprowadzonych korekt błędów poziom błędów na końcu danego okresu jest siłą rzeczy niższy;
258. zdecydowanie domaga się od Komisji, by skutecznie skorygowała stwierdzone błędy i skutecznie odzyskała środki;
259. stwierdza, że jedną z przyczyn stosunkowo dobrego wyniku Komisji w dziedzinie stosunków zewnętrznych może być fakt, że w dwóch obszarach – wsparciu budżetowym i wkładzie Unii w projekty finansowane przez wielu darczyńców i realizowane przez organizacje międzynarodowe, np. ONZ – podatność transakcji na błędy jest ograniczona ze względu na rodzaj warunków płatności;
260. stwierdza z satysfakcją, że Trybunał Obrachunkowy uznał system nadzoru i kontroli Dyrekcji Generalnej ds. Rozszerzenia za skuteczny, chociaż metoda stosowana do obliczania błędów resztowego wymaga dalszej poprawy;
261. ubolewa, że wciąż występują uchybienia podczas kontroli *ex ante* oraz w systemie kontroli i nadzoru EuropeAid i że według ustaleń Trybunału Obrachunkowego restrukturyzacja przeprowadzona przez Komisję w 2011 r. w dalszym ciągu utrudnia działalność jednostki audytu wewnętrznego; ubolewa, że systemy nadzoru i kontroli EuropeAid są jedynie częściowo skuteczne, tzn. nie prowadzą do wykrycia i korekty istotnych błędów;
262. popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi Komisja powinna zapewnić terminowe rozliczanie wydatków, działać na rzecz lepszego zarządzania dokumentami przez partnerów zaangażowanych w realizację działań i beneficjentów, usprawnić zarządzanie procedurami udzielania zamówień poprzez określenie jasnych kryteriów wyboru i lepsze dokumentowanie procesu oceny, podnieść jakość kontroli wydatków przeprowadzanych przez kontrolerów zewnętrznych oraz przyjąć spójną i solidną metodykę wyliczania poziomów błędów resztowego na potrzeby dyrekcji generalnych odpowiedzialnych za stosunki zewnętrzne;
263. z zadowoleniem przyjmuje kontrole wykonania zadań prowadzone przez Trybunał Obrachunkowy zwłaszcza w ramach sprawozdań specjalnych dotyczących pomocy Unii Europejskiej dla Demokratycznej Republiki Konga, Egiptu i Palestyny, gdyż umożliwiają one ocenę, czy zarządzanie przez Komisję odbywa się zgodnie z zasadami oszczędności, wydajności i skuteczności; w świetle tych sprawozdań sugeruje, aby Komisja i Trybunał Obrachunkowy ściślej współpracowały w celu dalszego opracowania zarówno wymiernych wskaźników, jak i metodologii kontroli wykonania zadań w odniesieniu do finansowanych przez Unię projektów o wysoce politycznym charakterze, takich jak te zorientowane na lepsze przestrzeganie praw człowieka, praworządności i demokracji, gdy decyzja o kontynuacji lub przerwaniu projektu nie zależy tylko od faktycznych wyników w danych ramach czasowych;
264. popiera ciągle wysiłki Komisji zmierzające do zmiany podejścia opartego na nakładach na podejście zorientowane na wyniki i skutki oraz domaga się przyjęcia określonych, wymiernych, realistycznych, odpowiednich i umiejscowionych w czasie wartości odniesienia dla wszystkich programów w dziale 4, zgodnie z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego; wyraża nadzieję, że programy te nie będą się charakteryzowały tymi samymi uchybieniami, na które wskazano w tegorocznym sprawozdaniu z kontroli;
265. zwraca uwagę na problemy, które Trybunał Obrachunkowy wykrył w związku z zarządzaniem świadczeniami socjalnymi, oraz wzywa Komisję do dostosowania się do wszystkich zaleceń; z zadowoleniem przyjmuje kroki podjęte dotychczas przez Komisję oraz zachęca ją do szybkiego wdrożenia nowego programu, aby zaradzić zaistniałej sytuacji;

266. przypomina o swoim zaleceniu ponownego wykorzystywania materiałów, z których korzystano podczas misji obserwacji wyborów, podczas innych takich misji lub delegacji Unii, aby ograniczyć ich skutki budżetowe i maksymalnie wykorzystywać zasoby budżetowe;

Rozwój i współpraca

267. docenia fakt, że w roku 2012 w ramach systemu monitoringu Komisji skoncentrowanego na wynikach ponad 1 350 projektów poddano ocenie pod kątem ich znaczenia, struktury, wydajności, skuteczności, wpływu i zrównoważonego charakteru; zwraca uwagę na niższą liczbę projektów, w związku z którymi wystąpiły poważne problemy, przy czym ich odsetek spadł z 8 % (w roku 2010 i 2011) do 5 % w roku 2012 ⁽¹⁾;
268. z niepokojem zauważa, że liczba przypadków, w których OLAF wszczął dochodzenie w związku z projektami zarządzanymi przez EuropeAid/DG DEVCO, wzrosła z 33 (w 2011 r.) do 45 w 2012 r., jednocześnie przyznając, że liczba nowych przypadków wciąż pozostaje na niższym poziomie niż w jakimkolwiek roku w latach 2005–2010;
269. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji na rzecz przejrzystej pomocy ⁽²⁾, w ramach której udostępnia się kompleksowe i aktualne informacje na temat pomocy humanitarnej i rozwojowej, co może przyczynić się do ograniczenia przypadków podwójnego finansowania;
270. wyraża zadowolenie z wprowadzenia przez EuropeAid/DG DEVCO w roku 2012 spójnej metodologii obliczania szacunkowego poziomu błędów resztowego, czyli liczby błędów, których nie wykryto w ramach żadnej kontroli, w celu zapobiegania błędom, ich wykrywania i poprawiania; z zadowoleniem stwierdza, że zdaniem Trybunału Obrachunkowego metodologia stosowana w celu oszacowania poziomu błędów resztowego jest właściwa i przydatna;
271. wyraża jednak zaniepokojenie poziomem błędów resztowego, szacowanym na 3,6 % w przypadku EuropeAid/DG DEVCO, oraz wzywa Komisję do zintensyfikowania wysiłków w celu lepszej analizy i dokumentacji oraz lepszego wyjaśniania głównych rodzajów błędów, a także do podjęcia odpowiednich środków, w tym do prowadzenia konsultacji z zainteresowanymi stronami, z myślą o ograniczeniu błędów w przyszłości, zwłaszcza w odniesieniu do płatności na rzecz organizacji międzynarodowych, które stanowiły 38 % łącznej liczby przypadków występowania błędów resztowego ⁽³⁾;

Badania naukowe i inne polityki wewnętrzne

272. zauważa, że głównymi instrumentami wsparcia w tym obszarze tematycznym są programy ramowe w zakresie badań, których wartość sięga 7 957 mln EUR, tj. 68 % wydatków operacyjnych, oraz program „Uczenie się przez całe życie”, którego wartość wynosi 1 529 mln EUR, tj. 13 % wydatków operacyjnych;
273. stwierdza, że na 150 transakcji skontrolowanych przez Trybunał Obrachunkowy 73 (tj. 49 %) zawierało błędy; stwierdza, że na podstawie skwantyfikowanych błędów Trybunał Obrachunkowy szacuje, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów wynosi 3,9 %, przy czym rozliczenie zaliczek, które stanowi nowy element doboru próby w 2012 r. (zob. pkt 1.6, 1.7 i 1.15 sprawozdania rocznego), wynosi według danych Trybunału 2,1 %; tym samym obszar kontroli (badania naukowe i inne polityki wewnętrzne) jest zbliżony do progu istotności;
274. odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy uznał skontrolowane systemy nadzoru i kontroli w przypadku programów ramowych za częściowo skuteczne, natomiast skontrolowany system nadzoru i kontroli w przypadku programu „Uczenie się przez całe życie” za skuteczny;
275. podkreśla, że błędy są od lat takie same: głównie fakturowanie kosztów niepodlegających rozliczeniu;
276. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że skontrolowane przez Trybunał Obrachunkowy roczne sprawozdania z działalności dyrekcji generalnych zawierają odpowiednią ocenę zarządzania finansowego pod względem prawidłowości transakcji leżących u podstaw rozliczeń; stwierdza, że przedstawione informacje w dużej mierze potwierdzają ustalenia i wnioski Trybunału Obrachunkowego;

⁽¹⁾ Dokument roboczy służb Komisji SWD(2013) 307 dołączony do sprawozdania rocznego za 2013 rok na temat polityki Unii Europejskiej w zakresie rozwoju i pomocy zewnętrznej oraz jej realizacji w roku 2012, por. s. 161.

⁽²⁾ <https://tr-aid.jrc.ec.europa.eu>

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/atwork/synthesis/aar/doc/devco_aar_2012.pdf

277. uważa za niezrozumiałe, że Trybunał Obrachunkowy stwierdza znaczny poziom błędów w zestawieniach poniesionych wydatków, poświadczonych przez niezależnych audytorów; dlatego jest zdania, że Komisja i państwa członkowskie muszą udostępnić audytorom wszelkie niezbędne materiały towarzyszące i szkoleniowe, które umożliwią prawidłową kontrolę zestawień poniesionych wydatków; podkreśla, że poświadczony zestawienia poniesionych wydatków mają sens jedynie wtedy, jeżeli Komisja może na nich polegać;
278. podobnie jak Trybunał Obrachunkowy, z zadowoleniem przyjmuje uproszczenia wprowadzone przez Komisję w 2011 r. (np. dotyczące metodyk stosowanych przez beneficjentów do obliczania średnich kosztów osobowych), a także odnośne sprawozdanie Komisji⁽¹⁾; wzywa Komisję do aktualizacji tego sprawozdania w odniesieniu do procedury udzielania absolutorium za 2013 r.;
279. podkreśla znaczenie sprawozdania specjalnego Trybunału Obrachunkowego nr 2/2013 pt. „Czy Komisja zapewniła wydajną realizację siódmego programu ramowego w zakresie badań?“, które było przedmiotem analizy Parlamentu w dniu 3 kwietnia 2014 r.⁽²⁾;
280. odnotowuje na podstawie sprawozdania z działalności za 2012 r. w odniesieniu do badań i innowacji, że zasadniczy cel zarządzania w dziedzinie badań polega na znalezieniu akceptowalnej równowagi między atrakcyjnością programu dla uczestników a uzasadnionymi wymogami kontroli finansowej; w związku z powyższym dyrektor generalny zwrócił uwagę na fakt, że podejście, w ramach którego niezależnie od okoliczności dąży się do osiągnięcia 2 % poziomu błędów resztowego, nie jest wykonalne⁽³⁾;
281. jest zaniepokojony, że podobnie jak w przypadku roku budżetowego 2011 Trybunał Obrachunkowy wykrył istotne błędy kwantyfikowalne przy projektach w ramach programu wsparcia technologii informacyjno-komunikacyjnych; odnotowuje, że Komisja opracowała specjalną strategię audytu dla projektów niebadawczych, w ramach której do 2017 r. skontrolowanych zostanie 215 projektów niebadawczych; wzywa Komisję do poinformowania, czy niesłusznie wypłacona kwota w wysokości 470 000 EUR została odzyskana;
282. odnotowuje, że do końca 2012 r. w odniesieniu do szóstego programu ramowego wykonano 78 % korekt opartych na ekstrapolacji; do zrealizowania pozostało jeszcze 1 506 z całkowitej liczby 7 101 korekt; 1 336 z nich dotyczyło kontroli zakończonych w 2011 r. lub wcześniej; wzywa Komisję do poinformowania o sytuacji dotyczącej korekt opartych na ekstrapolacji w odniesieniu do szóstego programu ramowego;
283. jest zaniepokojony, że brak postępów we wdrażaniu systemu informacyjnego Schengen II (SIS II) skłonił dyrektora generalnego DG do Spraw Wewnętrznych do tego, by zawrzeć zastrzeżenie w swoim sprawozdaniu z działalności; wzywa Komisję do poinformowania o postępach we wdrażaniu SIS II;

OLAF

284. stwierdza, że przewodniczący Komisji do tej pory nie zdał sprawozdania przed Parlamentem na posiedzeniu plenarnym z utraty urzędu przez komisarza ds. zdrowia Johna Dalliego w dniu 16 października 2012 r.; podkreśla konieczność przestrzegania zasady domniemania niewinności i zauważa, że do dziś nie udowodniono poważnych zarzutów korupcyjnych przemysłu tytoniowego pod adresem komisarza ds. zdrowia, który nieustannie im zaprzecza;
285. głęboko ubolewa, że według analizy Komitetu Nadzoru OLAF podczas badania zarzutów Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych popełnił poważne błędy, ponadto urząd odmawia wyjaśnień i za to również nie zostaje pociągnięty do odpowiedzialności;
286. wskazuje na odwrócenie ciężaru dowodowego w tym przypadku, w którym nie udowadnia się winy oskarżonego, tylko sam oskarżony musi udowodnić swoją niewinność przed licznymi sądami; wskazuje na fakt, że J. Dalli zakwestionował dobrowolny charakter i zgodność z prawem swojej rezygnacji przed Sądem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, co może skutkować przyznaniem odszkodowania na niekorzyść podatników, a także wszczął przed władzami belgijskimi postępowanie o zniesławienie przeciwko przedsiębiorstwu Swedish Match;
287. domaga się rzetelnego wyjaśnienia, a także pełnej i sprawnej współpracy Komisji z sądami w Belgii i na Malcie w przypadku J. Dalliiego oraz niezależnego zbadania metod stosowanych w tym przypadku przez urząd;

⁽¹⁾ Ares(2013) 2634919.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0288 (zob. s. 69 niniejszego Dziennika Urzędowego), zalecenia w rozdziale XVI.

⁽³⁾ Sprawozdanie z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Badań Naukowych i Innowacji za 2012 r., s. 45 i nast.

288. jest zaniepokojony wysokimi wskaźnikami finansowymi w zakresie wszczęcia dochodzenia ujętego w celach polityki dochodzeniowej OLAF na lata 2012 i 2013, które to wskaźniki wynoszą w sektorze celnym: 1 mln EUR, w sektorze rolnictwa: 100 000 EUR w przypadku SAPARD i ponad 250 000 dla rolnictwa; w przypadku funduszy strukturalnych: 500 000 EUR dla Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności oraz 1 mln EUR dla EFRR, w sektorach pomocy zewnętrznej i wydatków scentralizowanych: 50 000 EUR, a w sektorze personelu Unii: 10 000 EUR; wyraża krytykę w związku z tym, że to zarządzające dyrekcje generalne są odpowiedzialne za ewentualne przypadki nadużyć poniżej tych wskaźników finansowych, ale nie dysponują one wykwalifikowanym personelem; uważa, że pieniądze podatników i interesy finansowe Unii są zagrożone;
289. zwraca uwagę, że osiem miesięcy po przyjęciu przez Parlament na posiedzeniu plenarnym rezolucji ⁽¹⁾ w sprawie ochrony interesów finansowych w 2011 r. nie otrzymał on analizy prawnej dotyczącej legalności rejestrowania prywatnych rozmów telefonicznych podczas prowadzonych przez OLAF dochodzeń administracyjnych dotyczących członków instytucji Unii i urzędników unijnych, o co Parlament zaapelował w ust. 75 tej rezolucji;
290. jest głęboko zaniepokojony ustaleniami Komitetu Nadzoru, według których OLAF nie sprawdził w odpowiedni sposób legalności środków dochodzeniowych innych niż te, które są wyszczególnione w instrukcjach dla pracowników OLAF w sprawie procedur dochodzeniowych; stwierdza, że zagraża to poszanowaniu podstawowych praw i gwarancji procesowych dotyczących osób objętych dochodzeniem;
291. zauważa, że łamanie podstawowych wymogów procesowych w trakcie dochodzeń przygotowawczych może podważyć legalność ostatecznej decyzji podjętej na podstawie dochodzeń prowadzonych przez OLAF; ocenia, że może to stanowić duże ryzyko, ponieważ łamanie tych wymogów mogłoby narazić Komisję na odpowiedzialność prawną;
292. uznaje za niedopuszczalny bezpośredni udział dyrektora generalnego OLAF w niektórych działaniach dochodzeniowych, m.in. w przesłuchaniach świadków; podkreśla, że w ten sposób dyrektor generalny może stać w obliczu konfliktu interesów, ponieważ – zgodnie z art. 90a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz art. 23 ust. 1 instrukcji dla pracowników OLAF w sprawie procedur dochodzeniowych – jest on organem przyjmującym skargi na dochodzenia OLAF i podejmującym decyzje o odpowiednich działaniach w sprawie ewentualnych zaniedbań dotyczących przestrzegania gwarancji procesowych;
293. z zaniepokojeniem odnotowuje wysoką liczbę przypadków domniemych nadużyć finansowych zgłaszanych OLAF przez służby Komisji, a następnie odrzucanych przez OLAF i przekazywanych z powrotem Komisji; stwierdza, że nie prowadzi się dokumentacji na temat działań następczych podejmowanych przez służby Komisji; oczekuje, że OLAF będzie przynajmniej rejestrował działania następcze podejmowane w tych przypadkach; domaga się przeanalizowania przypadków domniemych nadużyć finansowych, które odrzucono i przekazano z powrotem Komisji w 2012 i 2013 r.;
294. jest zaniepokojony wynikami dwóch badań opinii personelu OLAF oraz nieprawidłowościami w funkcjonowaniu urzędu, które wyszły na jaw po przekształceniach; zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przeprowadzenie kontroli uzupełniającej oraz o podjęcie dalszych działań w związku ze sprawozdaniem specjalnym nr 2/2011, tak aby zbadać skutki reorganizacji;
295. domaga się, aby Komisja przedstawiła Komisji Kontroli Budżetowej niezredagowaną wersję opracowanego przez OLAF dokumentu D/000955 z dnia 5 lutego 2009 r. na temat niezgodnego z prawem wykorzystywania funduszy unijnych przez wysokiej rangi członka instytucji Unii;
296. oczekuje, że zostanie poinformowany przez Komisję o wszystkich posiedzeniach forum wymiany informacji (ang. clearing house) w 2012 i 2013 r., jeżeli chodzi o uczestników tych posiedzeń i ich porządek dzienny; niepokoi się o niezależność OLAF i domaga się, aby Komitet Nadzoru przeanalizował, do jakiego stopnia posiedzenia forum wymiany informacji zagrażają niezależności OLAF;

Przemyt wyrobów tytoniowych

297. domaga się przeglądu obowiązujących umów z czterema koncernami tytoniowymi (Philip Morris International Cooperation Inc. (PMI), Japan Tobacco International Cooperation, British American Tobacco Cooperation i Imperial Tobacco Cooperation) przy uwzględnieniu nowej dyrektywy o wyrobach tytoniowych ⁽²⁾ oraz ratyfikacji Protokołu do konwencji o ograniczeniu użycia tytoniu (FCTC) ⁽³⁾, a także opinii Parlamentu na temat tego, czy i ewentualnie jak przedłużyć umowę o współpracy w sektorze tytoniowym z PMI;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte w dniu 3 lipca 2013 r., P7_TA(2013)0318.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. L 127 z 29.4.2014, s. 1).

⁽³⁾ Ramowa konwencja Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu.

298. domaga się zdecydowanych działań OLAF w zwalczaniu przemytu papierosów: w biurze łącznikowym w Chinach, w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, na Ukrainie, oraz w głównych punktach przerzutowych, a także przy Europolu, tak aby pogłębić współpracę; podkreśla przy tym znaczenie dostępu do informacji i odpowiednich baz danych;
299. wzywa Komisję do wyjaśnienia, jakie działania należy podjąć w Unii, aby kontrolować rynek liści tytoniowych, tytoniu krojonego oraz sprzętu mechanicznego do produkcji papierosów w kontekście walki z nielegalnymi fabrykami papierosów;

Brak postępów w Bułgarii

300. z zadowoleniem przyjmuje czytelną opinię Komisji na temat sytuacji w Bułgarii, wyrażoną w sprawozdaniu z postępów z dnia 22 stycznia 2014 r.; jest poważnie zaniepokojony brakiem postępów w ramach siedmioletniego już mechanizmu współpracy i weryfikacji, wciąż powszechną korupcją, oraz ogólną stwierdzoną trudnością w nakładaniu obowiązków i korygowaniu błędów; oczekuje od Komisji zdecydowanej postawy wobec Bułgarii oraz rzetelnej kontroli, czy w takich warunkach fundusze unijne w ogóle mogą być wydatkowane zgodnie z prawem;

Nieznaczące postępy w Rumunii

301. z zadowoleniem przyjmuje uwagi Komisji na temat sytuacji w Rumunii, zawarte w sprawozdaniu z postępów z dnia 22 stycznia 2014 r.; jest poważnie zaniepokojony nikłymi postępami Rumunii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji; zwraca uwagę na propozycje zmiany kodeksu karnego w kwestiach dotyczących konfliktu interesów w przypadku lokalnie wybieranych urzędników, a także na amnestię dla członków parlamentu winnych korupcji; w obliczu tej sytuacji uważa, że w takich warunkach wydatkowanie funduszy unijnych zgodnie z prawem jest prawie niemożliwe;

Romowie

302. stwierdza, że Komisja zasadniczo nie jest w stanie wyjaśnić sposobu wydatkowania środków z budżetu UE przeznaczonych na integrację Romów w ich krajach pochodzenia; krytykuje fakt, że mimo strategii dotyczącej Romów, przyjętej w 2010 r., Komisja nie znalazła sposobu na wykazanie działań podejmowanych na rzecz Romów; krytykuje fakt, że Komisja nie zbiera wystarczających danych w EFS, a w rezultacie nie jest w stanie pokazać unijnym obywatelom i podatnikom, co dzięki środkom z EFS i funduszy strukturalnych zrobiono dla integracji Romów; przypomina Komisji o jej obowiązku rozliczenia się z wykorzystania pieniędzy unijnych podatników na rzecz Romów;
303. odnotowuje coraz większą liczbę skarg organizacji społeczeństwa obywatelskiego, które zajmują się między innymi kwestiami romskimi i czują się wykluczone z dostępu do środków unijnych na skutek znacznego obciążenia biurokratycznego; wzywa Komisję do większego wspierania tych organizacji w całym procesie;

Polityka technologii informatycznych

304. wzywa Komisję, aby zbadała ogólnodostępne i odpowiednio przeanalizowane rozwiązania w zakresie poczty elektronicznej i kalendarzy, włączając w to oprogramowanie dla użytkowników końcowych; przypomina Komisji, że dla innych elementów stosu (ang. stack), zwykle niewidocznych dla użytkowników końcowych – np. zapór sieciowych, serwerów WWW itp. – można rozważyć bezpieczną perspektywę „open source”, jeżeli publiczna procedura przetargowa będzie oparta na funkcjonalnych specyfikacjach, nie zaś na marce produktów;
305. jest zaniepokojony sytuacją faktycznego uzależnienia instytucji Unii od konkretnych dostawców oprogramowania; ubolewa, że mimo tej świadomości Komisja nie poczyniła w 2012 r. żadnych kroków w kierunku przygotowania otwartych, publicznych procedur przetargowych w zakresie technologii informatycznych, w oparciu o przejrzyste kryteria i funkcjonalne specyfikacje, nie zaś nazwy firmowe;

306. przypomina, że zakres zamówienia SACHA II oraz określony w nim pełny zestaw produktów konkretnych marek był tak szeroki, że jedynie bardzo mała liczba kontrahentów mogła wziąć udział w otwartej publicznej procedurze przetargowej; wzywa Komisję, aby przygotowywała otwarte publiczne procedury przetargowe o mniejszym zakresie, aby umożliwić większej liczbie podmiotów udział w takich zamówieniach oraz zwiększyć różnorodność ofert;
307. wzywa Komisję do zadbania o to, aby wszelkie próby konsolidacji struktury TIK zmierzały w kierunku powszechnie akceptowanych otwartych standardów, stosowanych przez wielu dostawców, które można wprowadzić w oparciu o otwarte oprogramowanie; przypomina, że dzięki lokalnemu archiwizowaniu poczty elektronicznej łatwiej jest uniknąć dostępu do niej przez obce podmioty z uwagi na jej lokalizację;

Analizy oraz doradztwo/konsultacje podmiotów zewnętrznych

308. zauważa, że Komisja nie była w stanie dostarczyć Parlamentowi ze swojego systemu ABAC – w formacie możliwym do odczytu maszynowego, takim jak tabela Excel lub plik CSV – jasnego, zwięzłego wykazu tematów wszystkich analiz, a także szczególnej kwestii zewnętrznego doradztwa/konsultacji świadczonych na rzecz Komisji przez podmioty zewnętrzne, z podaniem nazw tych podmiotów oraz kraju, w którym każdy podmiot ma siedzibę, a także ze wskazaniem daty przeznaczenia środków budżetowych przez urzędników zatwierdzających na analizy lub zewnętrzne doradztwo, w rozbiciu na lata, począwszy od 2009 r. aż do 2013 r.; oczekuje przedłożenia tego wykazu Komisji Kontroli Budżetowej do dnia 1 maja 2014 r.;

Budżet UE a uzyskiwane rezultaty

Plany zarządzania i roczne sprawozdania z działalności

309. stwierdza, że cele określone w art. 38 ust. 3 lit. e) rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012, które należy mierzyć za pomocą wskaźników, zostały w dużej mierze przejęte przez dyrektorów generalnych jako cele w ich planach zarządzania; ponadto zwraca uwagę, że w swoich rocznych sprawozdaniach z działalności dyrektorzy generalni powinni informować, jakie wyniki osiągnięto i w jakim stopniu wyniki te uzyskały pożądaną skuteczkę;
310. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w myśl ograniczenia liczby celów i wskaźników Komisja wprowadziła w swoim dokumencie roboczym (część I) do projektu budżetu ogólnego na rok budżetowy 2014 (zob. COM(2013) 450) założenia programowe dotyczące wydatków operacyjnych;
311. podziela krytykę Trybunału Obrachunkowego (sprawozdanie roczne za 2012 r., pkt 10.9), że cele przejęte ze strategicznych dokumentów o charakterze politycznym lub ustawodawczym często nie są dostatecznie konkretne, aby można je wykorzystać w planach zarządzania i rocznych sprawozdaniach z działalności;
312. podkreśla, że te „cele przejęte ze strategicznych dokumentów o charakterze politycznym” często dotyczą obszarów polityki, w których Unia nie posiada wyłącznych kompetencji; w związku z tym wzywa dyrektorów generalnych do wyznaczenia celów, które dokładnie odpowiadają kompetencjom Unii, przy pełnym poszanowaniu zasady pomocniczości;
313. ubolewa, że oceny nie stanowiły użytecznego źródła dowodów, którymi można by się posłużyć w sprawozdawczości na temat osiągnięć polityki w rocznych sprawozdaniach z działalności oraz że głównym powodem tej sytuacji był fakt, że w ocenach kładzie się nacisk raczej na kwestie operacyjne, a nie na osiąganie wyników, i że Komisja ma wątpliwości co do jakości informacji przekazywanych przez organy państw członkowskich;

Sprawozdanie oceniające przewidziane w art. 318 TFUE

314. ubolewa, że zamiast skupić się na realizacji najważniejszych celów Unii, Komisja opracowała szereg podsumowań ocen dotyczących programów Unii Europejskiej we wszystkich obszarach wydatków w wieloletnich ramach finansowych na lata 2007–2013, zgodnie z obecnymi liniami budżetowymi;

315. przypomina, że dnia 17 kwietnia 2013 r. Parlament ponaglił Komisję, aby zmodyfikowała strukturę sprawozdania oceniającego przewidzianego w art. 318, „rozdzielając politykę wewnętrzną od zewnętrznej i koncentrując się – w sekcji dotyczącej polityki wewnętrznej – na strategii »Europa 2020«” oraz kładąc „nacisk na postępy w realizacji inicjatyw przewodnich”⁽¹⁾;
316. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by poprawić sprawozdawczość dotyczącą wyników w rocznych sprawozdaniach z działalności jej dyrekcji generalnych, ściślej powiązać roczne plany zarządzania i roczne sprawozdania z działalności ze sprawozdaniem oceniającym sporządzanym na podstawie art. 318 oraz przyjmować sprawozdanie oceniające równoległe ze sprawozdaniem podsumowującym;
317. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by opracować i podzielić sprawozdanie oceniające w oparciu o nową podstawę oceny wykonania, wprowadzoną w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020; ponownie podkreśla, że taka podstawa oceny wykonania powinna obejmować następujące trzy główne elementy: osiągnięcie celów programu (wyniki), należyte zarządzanie programem przez Komisję i państwa członkowskie oraz sposób, w jaki wyniki programu i należyte zarządzanie finansami przyczyniają się do realizacji najważniejszych celów Unii;
318. przypomina, że aby zapewnić należyte zarządzanie finansami Unii, Komisja administruje centralną bazą danych o wykluczeniach – bazą danych o podmiotach wykluczonych z finansowania unijnego z takich powodów, jak niewypłacalność, prawomocne wyroki sądowe za oszustwo, korupcja, decyzje instytucji zamawiających w przypadku poważnego uchybienia zawodowego i konflikty interesów; ubolewa, że centralna baza danych o wykluczeniach administrowana przez Komisję nie jest dostępna opinii publicznej lub posłom do Parlamentu; przypomina, że podobna baza danych wykluczonych firm administrowana przez Bank Światowy jest publiczna; zwraca się do Komisji o upublicznienie centralnej bazy danych o wykluczeniach.

⁽¹⁾ Ustęp 1 lit. af) rezolucji z dnia 17 kwietnia 2013 r. (Dz.U. L 308 z 16.11.2013, s. 27).